

Sylvain
Reynard

Temná Raven

Od autora série

Gabrielova
Trilogie

Sylvain
Reynard

Temná
Raven

Od autora série

Gabrielova
Trilogie

Sylvain Reynard
Temná Raven

*Městu Florencii a mým čtenářům,
s vděčností.*

Primavera, Sandro Botticelli, 1482

Galerie Uffizi, Florencie

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing Group**, a member
of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

THE RAVEN

Copyright © 2015 by Sylvain Reynard

Ukázka z pokračování románu Temná Raven © 2015 by Sylvain Reynard

Ukázka z Gabrielova Inferna © 2013 by Sylvain Reynard

Aoibhe a panna, Stelle Su Firenze a Pod umbrijskou oblohou © 2015 by

Sylvain Reynard

Translation © Hana Netušilová, 2015

Translation © Kristýna Vítková, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-090-8

Prolog

KVĚTEN, 2013

FLORENCIE, ITÁLIE

Na vrcholku Brunelleschiho dómu, ve stínu zlatého glóbu a kříže, stála osamělá mužská postava. Jeho černé oblečení splývalo s temnotou, což ho dělalo pro zraky lidí pod ním neviditelným.

Ne že by ho mohli vidět.

Z jeho pohledu vypadali jako mravenci. A pro něj to mravenci také byli, jejich nezbytná přítomnost v jeho městě ho dráždila.

Florence byla jeho městem už téměř sedm set let. Když byl doma, trávil každý západ slunce na stejném místě a obhlížel svoje království s pýchou hodnou samotného Ďábla. Tohle byla práce jeho rukou, ovoce jeho dřiny, a on svou sílu využíval bez slitování.

Tu značnou moc posiloval i jeho intelekt a trpělivost. Desítky a stovky let mu mýjely před očima, ale on zůstával nezměněný. Čas byl luxus, kterého měl nadbytek, a tak nebyl ve své pomstě nijak ukvapený. Sto let minulo od chvíle, kdy byl okraden o jeden ze svých nejcennějších pokladů. Čekal, až se vynoří, a on se objevil. Dnešní noci vrátil ilustrace do své osobní sbírky, přičemž pokročilá bezpečnostní opatření v galerii Uffizi pro něj byla jen bezvýznamnou nepřijemností.

Tak se stalo, že tu triumfálně stál na pozadí tmavé oblohy jako princ z rodu Medicejských a shlížel na Florencii. V teplém nočním vzduchu byl cítit déšť a on přemýšlel, jaký osud připraví těm, kteří byli zodpovědní za vystavení jeho ukradených ilustrací. Chtěl je zabít už před dvěma lety, ale překazil mu to ten otravný pokus o atentát. Až doposud ho zaměstnávala válka mezi florentským a benátským podsvětím, jež po něm následovala. Válku vyhrál a úspěšně anektoval Benátky a všechna jejich území. A jeho kořist se konečně vrátila do města. Znovu nastal čas vykonat svou pomstu.

Měl dostatek času, aby ji naplánoval, a tak jen stál a těšil se ze svého úspěchu, zatímco na něj začal vytrvale dopadat vlahý déšť. Mraenci pod ním prořídli a utíkali se skrýt do přístřeší. Brzy nebylo na ulicích ani živáčka.

Když si uvědomil, že ilustrace potřebují být v suchu, sevřel pouzdro pod paží těsněji. V jediném mžiku se spustil po straně kopule k dolní polovině dómu, přeběhl přes náměstí a vyšplhal po zdi sousední budovy. Brzy byl na střeše Arciconfraternita della Misericordia.

Bývaly časy, kdy by Arciconfraternitě sloužil, připojil by se k jejich milosrdnému poslání, spíš než aby po ní bez přemýšlení běhal. Ale daru milosrdenství už nebyl od roku 1274 schopen. V jeho nové podobě mu myšlenka milosrdenství nikdy nepřišla na mysl.

O pár hodin později letěl neobyčejně rychle deštěm a mířil k Ponte Vecchio, když mu chřípí naplnil pach krve. Cítil víc než jeden zdroj (nebo ročník, jak jim říkal), ale vůně, která přitáhla jeho pozornost, byla mladá a podivně sladká. Vzkřísilo to v něm dávno zapomenuté vzpomínky, představy lásky a ztráty.

I ostatní monstra se ve tmě dala do pohybu, ze všech koutů města se sbíhala směrem k místu, odkud je ze země volala její nevinná krev.

Okamžitě změnil směr, nabral ještě větší rychlost a vydal se směrem k mostu Santa Trinita. Jeho černá postava byla proti noční obloze nezřetelná, když skákal ze střechy na střechu.

Jak utíkal, na mysli mu vytanula ta nejdůležitější otázka: *Kdo se k ní dostane první?*

1. kapitola

V půl jedné ráno byly ulice Florencie téměř opuštěné. Téměř.

Našli byste v nich pár turistů i místních, skupinku mladých teenagerů hledajících zábavu, žebráky bez domova a Raven Woodovou. Ta se pomalu belhala hrbolatou uličkou vedoucí od galerie Uffizi k Ponte Santa Trinita.

Raven byla společně se svými kolegy z galerie na párty a pošetile odmítla odvoz domů. Nabídl jí ho jeden z jejich přátel, protože měla svou vespu v servisu. Jenže ona věděla, že Patrick ve skutečnosti z Giny bytu odejít nechce. Byl do Giny tajně zamilovaný už celé měsíce. A zdálo se, že dnešní večer konečně zaujal její pozornost.

Nepatrně.

Raven neměla to srdce ty potenciální milence rozdělit. Zatímco se sama smířila s tím, že v jejím životě žádná láska nebude, tajně se těšila z milostných románek ostatních, a zvláště svých přátel. Takže trvala na tom, že domů dojde po svých. A proto teď také kráčela ulicí za asistence své hole směrem k malému bytu na Piazza Santo Spirito, jež leželo na druhé straně řeky.

Tak málo si uvědomovala, že její rozhodnutí odmítnout odvoz domů bude mít dalekosáhlé následky jak pro ni samotnou, tak pro její přátele.

Kolegové mylně předpokládali, že její kulhání způsobuje něco, s čím se už narodila, a tak ho ze zdvořilosti ignorovali. Byla za jejich mlčení vděčná, protože její zdravotní stav byl opředěný temným tajemstvím, o které se nebyla ochotná podělit.

Nechtěla o sobě přemýšlet jako o někom, kdo je invalidní. Myslela si, že je jen lehce postižená. Její pravá noha byla o něco kratší než levá a chodidlo měla mírně vytočené ven v nepřírozeném úhlu. Nedokázala běhat a věděla, jak je trapné ji sledovat při chůzi. Proto se snažila, aby byla její všudypřítomná hůl alespoň pěkná na pohled, a tak ji vyzdobila svými legračními kresbami. Se smíchem ji označovala za svého přítele a říkala jí Henry.

Některé ženy by se možná bály chodit takhle pozdě florentskými ulicemi samy, ale Raven ne. Zřídka kdy přitahovala pozornost na rozdíl od hrubých pohledů věnovaných její noze. Lidé do ní vlastně velmi často jednoduše naráželi nebo se kolem ní prohnali tak těsně, jako kdyby byla neviditelná, čímž docházelo na její vkus až příliš často ke vzájemnému tělesnému kontaktu.

Pravděpodobně to bylo kvůli tomu, jak vypadala. Její postava by se dala zdvořile nazvat barokní, kdybyste ji dokázali pod tím o pár čísel větším oblečením nalézt. V očích moderní doby měla nadváhu a ta kila navíc byla ještě umocněná pytlovitým oblečením a obnošenými teniskami, které k její sto sedmdesát centimetrů vysoké postavě mnoho nepřidávaly. Její vlasy byly tak tmavé, že připomínaly havraní křídla, a měla je nedbale stažené do culíku, který jí poskakoval na ramenou. V porovnání s mnoha atraktivními a dobře oblékanými ženami, jež bydlely ve Florencii, byla naprosto obyčejná.

Na druhou stranu měla ale nádherné velké hluboké a zářivě zelené oči. Bohužel si nikdy nikdo nedal tu práci, aby si jich za těmi velkými černými rámečky brýlí všiml. Ne že by byla Raven s takovou pozorností spokojená. Nosila je právě proto, aby jí poskytovaly od-

stup od ostatních, a občas si je vyměnila za brýle na čtení, díky nimž mnohem lépe viděla, když to bylo potřeba.

Jak přicházela uličkou Lungarno degli Acciaiuoli k Ponte Santa Trinita, z úst jí vyklouzla nadávka, protože si nevzala deštník. Pršelo tak akorát, aby déšť vyklidil ulici a nedaleký most od ostatních chodců, ale ne dost na to, aby ji promácel. Rozhodla se nehledat žádné přístřeší a prostě se belhala dál, tak jako vždycky – se zarputilým odhodláním.

Všimla si, že k mostu před ní dorazilo trio hrubě vypadajících mužů. Hlasitě vyřvávali na celé kolo a jejich kroky byly značně nejisté. Opilci v centru města nebyli nic neobvyklého, ale Raven přesto zpomalila. Až příliš dobře věděla, jak je chování takových lidí nepředvídatelné.

Pomaloučku pokračovala směrem k mostu a pod paží pevně svírala svůj starý obnošený batoh. A v tu chvíli spatřila Angela.

Angelo byl bezdomovec, který trávil dny a noci žebráním. Raven kolem něj procházela na svých cestách do Uffizi a zpět a pokaždé se u něj zastavila, aby ho pozdravila a dala mu nějaké drobné mince nebo jídlo. Cítila se s ním tak nějak spřízněná, když oba museli chodit o holi. Angelo měl vývojovou vadu pohybového aparátu, což její soucit jenom zvyšovalo.

Během chůze těkala pohledem z Angela na ty opilé muže a zpět. Zaplavil ji hrozivý pocit strachu.

„Dobrý večer, přátelé!“ rozlehla se deštivou tmou Angelova italštiny. „Pár drobných, prosím.“

Optimistická naděje v jeho hlase způsobila, že se Raven zvedl žaludek. Věděla, jak krutá dokáže naděje být, když je upřena špatným směrem.

Teď už se belhala, jak nejrychleji dokázala, nespouštěla oči ze svého přítele a modlila se, aby nezakopla a neupadla. Byla už téměř u mostu, když spatřila, jak Angelo zvedl ruce a začal něco vykřikovat.

Největší z trojice mužů na něj močil. Angelo se pokoušel utéct, ale opilec ho následoval. A ti ostatní ho povzbuzovali.

Raven to nepřekvapovalo.

Angelo neměl domov, byl špinavý, postižený a pomalý. A každá z těchto vlastností v těch florentských mužích rozněcovala i tu nejmenší stopu krutosti, jež se v nich skrývala.

Cítila, jak jí v hrdle bublá výkřik protestu. Ale nic neřekla.

Měla by něco udělat. Věděla to. Dávlova moc vzkvétá, když dobří lidé jen projdou kolem a neozvou se.

Raven šla dál.

Byla unavená po dlouhém dni v práci a večeru u Giny. Toužila po tom, vrátit se do svého malého tichého bytu na Piazza Santo Spirito, ale stejně tak si byla vědoma Angelových nářků a smíchu, přicházejícího společně s nadávkami od těch mužů.

Ten největší s poklonou dokončil, co začal, a upravil si rozkrok u kalhot. Bez varování zvedl nohu a těžkou botou nakopl Angela do žeber. Ten vykřikl bolestí a zhroutil se na zem.

Raven se zastavila.

Druhý z opilců začal tomu chudákovi nadávat a kopal do něj bez ohledu na jeho křik. Angelo se svíjel na chodníku a začala mu téct krev z úst.

„Přestaňte!“ Uši jí naplnil hlasitý výkřik v italštině. Okamžitě pocítila radost z toho, že alespoň někdo přišel Angelovi na pomoc.

Jenže ta radost se změnila v děs, když se muži najednou zastavili a podívali se jejím směrem.

„Přestaňte,“ zopakovala o poznání tišeji.

Muži si vyměnili pár pohledů a ten největší z nich řekl svým kumpánům cosi pohrdavého. Pak se na ni znovu podíval.

Zatímco krácel směrem k ní, Raven si všimla jeho vysoké postavy, rozložitých ramen, oholené hlavy a tmavých očí. A odolala nutkání dát se na útěk.

„Běž,“ propustil ji mávnutím ruky.

Raven střelila zelenýma očima za jeho rameno do míst, kde ležel na zemi Angelo, stočený do klubíčka.

„Musím mu pomoci. Vždyť krvácí.“

Holohlavý muž se otočil na své společníky. A jeden z nich vzdorovitě nakopl Angela přímo do žaludku. Nářky jejího přítele plnily její sluch, dokud nakonec hrůzostrašně neutichly.

„Běž.“

Raven zvažovala, že se vydá k Angelovi, ale nakonec to neudělala. Jenže možnost, že by se dostala přes most až domů, také nebyla moc pravděpodobná. Holohlavý muž jí zastoupil cestu.

Nejistě začala ustupovat vzad.

Opilec ji následoval. Mlátil kolem sebe rukama a tahal za sebou pravou nohu, jak se snažil napodobit její styl chůze. Jeden z jeho společníků vykřikl cosi o Quasimodovi.

Spolkla svou touhu na ně zaječet, že se chovají jako skutečná monstra, a místo toho se otočila a snažila se dostat co nejdříve z jejich dosahu. Za zády se jí ozvaly spěšné kroky. Ostatní muži nechali Angela být a rozhodli se věnovat jí.

Slyšela, jak jeden z nich poznamenal cosi o tom, že je ošklivá – příliš ošklivá, než aby stálo za to ji ošukat.

Ostatní se rozesmáli.

Další poznamenal, že by to mohli vzít zezadu. Tak se jí alespoň nebudou muset dívat do tváře.

Raven se ještě s větším úsilím belhala pryč a hledala známky přítomnosti dalších chodců, jenže břeh Arna byl úplně opuštěný.

„Ne tak rychle!“ prohodil za ní sarkasticky a se smíchem jeden z opilců.

„Pojď si s náma hrát,“ zařval na ni jiný.

„Chová se, jako by to chtěla.“

Raven ještě zvýšila tempo, ale brzy ji dostihli a obestoupili ji jako smečka vlků lovicích zraněnou laň.

„A teď co?“ zeptal se ten nejmenší z nich a rozhlédl se po ostatních.

„Teď si budeme hrát.“ Holohlavý muž, který byl evidentně jejich vůdcem, se na Raven usmál. Vyrval jí z ruky hůl a odhodil ji na zem.

Někdo jiný popadl její batoh a strhl jí ho z ramene.

„Vraťte mi ho!“ vykřikla a vrhla se směrem k němu.

Se škodolibou radostí jí hodil batoh přes hlavu jednomu ze svých společníků.

Rychle se natáhla na druhou stranu, aby ho získala zpět, ale batoh jí znovu jen proletěl nad hlavou. Několik minut si ho muži takhle přehazovali, dobírali si ji a posmívali se, zatímco je prosila, aby jí ho vrátili zpátky. Nemohli to vědět, ale měla v něm svůj pas a všechny ostatní důležité dokumenty.

Nebyla schopná utíkat. Bránilo jí v tom její postižení. A bylo jí jasné, že kdyby se pokusila dostat zpět svou hůl, jenom by ji zvedli a hodili do Arna. Tak se otočila a kulhala zpátky směrem k Ponte Vecchio, pryč odsud.

Jeden z nich odhodil batoh na zem. „Chyť ji,“ přikázal.

Raven se pokusila zrychlit, ale byla už na pokraji svých fyzických možností. Muž vykročil za ní a po třech krocích ji dohnal.

Vyděšeně střelila pohledem přes své rameno. A v ten moment klopýtla v díře na chodníku a upadla. Dlaněmi i pažemi jí vystřelila prudká bolest, jak se snažila dopad zmírnit.

Holohlavý muž ji dostihl a popadl za vlasy. Vykřikla bolestí, když jí prudce stáhl gumičku z culíku. Po ramenou se jí rozlila záplava černých vlasů.

Trhnutím ji zvedl na nohy a omotal si její uvolněné vlasy kolem zápěstí.

Pátrala očima po svém okolí a snažila se najít únikovou cestu nebo někoho, kdo by jí mohl pomoci, ale během vteřiny ji zatáhli do malé boční uličky. Byla tak úzká, že se s roztaženými pažemi mohla dotýkat obou protějších stěn.

Zapotácela se a úmyslně začala padat.

Muž ji s nadávkou pustil.

Z úst jí uniklo zaskučení, když podruhé toho večera dopadla na kolena; dlaně už měla odřené tak, že jí začaly krváčet. Do nosu ji uhodil čpící zápach. Někdo tu uličku použil jako záchod.

Rozkašlala se a bojovala s nevolností.

Ten holohlavý ji popadl za předloktí a zatáhl ji ještě dál od hlavní ulice.

„Vstaň,“ nařídil jí.

Snažila se od něj odtáhnout, ale chytil ji o to pevněji. Zkroutila ruku, převalila se do strany a prudce vykoplala nohy před sebe. Zaklel a ona se rychle začala plazit pryč a pokoušela se postavit na své roztržené nohy.

Najednou se ale znovu tyčil nad ní, popadl ji za paže a přitáhl si ji tváří v tvář. Bez varování ji praštil pěstí, rozbil jí brýle a zlomil jí nos s takovou razancí, až jí vytryskla krev a ve velkých hustých kapkách dopadla na zem.

Zaúpěla bolestí a strhla si rozbité brýle z obličeje. Pak zabořila tvář do dlaní a snažila se dýchat jenom ústy, zatímco se jí z očí valily slzy.

Prudce ji postavil na nohy a trhnutím za vlasy s ní mrštil proti zdi.

Raven se zatmělo před očima a čelem jí projela ostrá bolest.

Svět se kolem ní roztočil a zrovna začal zpomalovat, když ji zbývající dva muži přimáčkli hrudí na zeď a drželi ji za rozpažené ruce. Ten holohlavý stál za ní a vyhrnoval jí tričko.

Hrubě jí přejížděl prsty po nahém těle, dokud nenahmatal podpisenku. Zmáčkl v dlaních její ňadra a pronesl nějaký vulgární vtíp.

Zdálo se, že jeho společníci ho v tom ještě povzbuzují, ale Raven už nebyla schopná jejich slova vnímat.

Měla pocit, jako kdyby se vznášela pod vodou. Hlava jí přepadla dozadu, jak lapala po dechu a snažila se při tom neudusit vlastní krví, která jí stékala hrdlem.

Muž si rozepnul poklopec a zezadu se k ní přitiskl. Rukou jí zabloudil k pasu u kalhot a lusknutím prstů je rozepnul.

Pokusila se mu vzepřít, když jí vklouzl dlaní do kalhotek.

„Přestaňte! Prosím. *Prosím.*“

K princovým uším dolehl zoufalý a nesrozumitelný ženský pláč. I na dálku cítil, že se blíží jeho pobočník Lorenzo a jeho osobní asistent Gregor. Další z jeho druhu byli nedaleko za nimi.

Princ zvýšil tempo, nebyl ochoten se s nikým dělit o zdroj toho nejsladšího ročníku, s jakým kdy za celá staletí přišel do styku. Ta vůně se mu zdála téměř povědomá, tak moc, že jeho touhu ještě zvyšovala nostalgie. A on neměl vůbec chuť se jí oddávat.

Jeho lstivost a prozíravost mu sloužily dobře a umožňovaly mu přežít, zatímco ostatní putovali kamkoliv, kde je čekal posmrtný trest a hrůzy, které si zrovna tak zasloužil i on. Nejednal bez rozmyslu, což byl přesně ten důvod, proč se zastavil na okraji střechy a pozoroval dění pod sebou.

Úzká ulička byla osvětlená jedinou pouliční lampou. Spatřil v ní mladou ženu, uvězněnou vahou tří mužů, z nichž jeden měl rozepnutý poklopec a zezadu ji obtěžoval, třel se o ni svým ztopořeným penisem. Zbývající dva ho povzbuzovali a přidržovali ji u zdi, jako by ji chtěli ukřižovat. Ta podobnost mu neunikla.

Pro prince by bylo velmi snadné útočníkům jejich oběť ukrást a zmizet s ní pryč do jiné tmavé uličky, kde by ji mohl vysát až do dna jako cenu za své vítězství.

Na okamžik zavřel oči, zhluboka se nadechl a byl lapen vzpomínkou na polonahou ženu, ležící u paty kamenné stěny s polámaným tělem a uloupenou nevinností, jejíž krev na něj z té země volala...

Pomsta.

Jeho touhu po krvi rázem vystřídala ještě větší žízeň, ta, již v tichosti přiživoval po celá staletí hněvem a lítostí. Ilustrace, které si dal tu práci ukrást, mu bez povšimnutí vyklouzly z rukou, zatímco seskakoval ze střechy dolů na zem.

„Co to –“ První muž byl mrtvý ještě dříve, než stihl dokončit větu, jeho hlava oddělená od těla byla nevšimavě odkopnuta stranou jako fotbalový míč.

Zbývající dva ženu pustili a pokusili se utéct, ale princ je téměř ihned chytil a několika rychlými pohyby je poslal do pekel.

Když se otočil, aby si vyzvedl svou odměnu, zjistil, že se žena zhroutila na zem a ve vzduchu se vznáší těžká vůně její krve. Vypadala, že je v bezvědomí, víčka pevně semknutá, tvář potlučenou.

„*Cassita vulneratus,*“ zašeptal a poklekl vedle ní.

Otevřela velké zelené oči a skrz dešťové kapky se na něj podívala.

„Dívka. Jaké zklamání.“ Okolní ticho prolomil ženský hlas, ozývající se zpoza něj. „Podle její vůně jsem si myslela, že to bude ještě dítě.“

Princ se otočil a opodál spatřil čtyři ze svých poddaných – Aoibhe, vysokou ženu s rudými vlasy, a tři muže, Maximiliana, Lorenza a Gregora. Všichni měli bledé tváře a hladově upřeli pohled Raveniným směrem, ale ne dříve, než se poklonili princovi.

„Jak nám mohla taková delikatesa uniknout? Kdybych ji ucítila někde na ulici, zmocnila bych se jí.“ Aoibhe přistoupila vznešeným a elegantním krokem blíž. „Začněme tedy. Je dost stará, abychom se o ni mohli snadno podělit. Nepila jsem tak sladký ročník už od té doby, co jsem se krmila malými dětmi v Anglii.“

„Ne,“ pronesl princ tichým hlasem. Téměř nepatrně se pohnul a přesunul se mezi ně a dívku, čímž ostatním znemožnil výhled.

„Princ by nám ji jistě neodepřel.“ Maximilian, největší z mužů, gestem ukázal k torzům těl tří mrtvých útočníků. „Tamti jsou mrtví a páchnou neřestmi.“

„Na mostě je další nedotčené tělo. To si můžete s mým požehná-
ním vzít. Ale na tu dívku mám přednostní právo já.“ Princův hlas byl
tichý, ale nesl v sobě skrytou ocelovou tvrdost.

„Vaše odměna už je téměř mrtvá,“ odplivla si Aoibhe. „Slyším, jak
jí vynechává srdce.“

A jako v odpověď na ženina slova se princ otočil zpátky dívčiným
směrem. Měla zavřené oči a dech se jí zadržával.

„Taková spoušť!“ vykřikl jeden z mužů, jehož italština byla pozna-
menána ruským přízvukem. Vykročil kupředu, zkoumal nehybná
těla útočníků a nebezpečně se blížil k jejich oběti.

Princi uniklo z hrdla zavrčení.

Rus se na místě zastavil.

„Omlouvám se, můj pane.“ Obezřetně ustoupil krok zpět. „Ne-
chtěl jsem být neuctivý.“

„Běž to zkontrolovat, Gregore. Pokud nikdo nebude zbývající těla
chtít, uklid' je.“

Mladý asistent odběhl směrem k hlavní ulici.

„Ani Divocí by se z nich nenapili.“

Všichni se otočili k Maximilianovi, jehož pozornost byla zaměře-
na na zohavené muže.

Střelil očima směrem ke svému vládci a přimhouřil je. „Myslel
jsem, že princ florentský nezabíjí pro zábavu.“

„Cave, Maximiliane.“ V princově hlase zazněla výhrůžka.

„Nárokuješ si tento úlovek?“ Lorenzo, princův pobočník, udělal
krok vpřed.

Ve vzduchu se díky jeho slovům rozprostřelo jasně hmatatelné napětí. Všichni zírali na Maximiliana a čekali na jeho odpověď.

Ten sjel pohledem z prince ke krvácející dívce a zpět a jeho modré oči prozrazovaly, že o něčem hluboce přemýšlí.

„Pokud princ nezabíjí pro zábavu, tak proč jsou tito muži mrtví? Mohl ji jednoduše ukrást.“

„Tak dost!“ Aoibhe zněla netrpělivě. „Ona umírá a ty tu mrháš časem.“

„Princ to byl, kdo postavil bezhlavé zabíjení mimo zákon.“ Maximilian postoupil dopředu. Očima nepostřehnutelně zalétl k Lorenzovi a pak je upřel na prince.

Aoibhe se postavila před něj a její vysoká postava vypadala v porovnání s tou jeho drobně. „Vyzýváš prince florentského kvůli tomuhle? Zešlel jsi?“

Maximilian se pohnul, jako by ji chtěl odstrčit stranou.

Rudovlasá žena ho bleskovým pohybem popadla za levou paži, zkroutila mu ji za záda a s odporným křupnutím mu vykloubila rameno.

„Už nikdy na mě nevztahuj ruku. Nebo o ni přijdeš.“ Donutila ho pokleknout a položila mu v sametu obuté chodidlo na bedra.

Maximilian zařal zuby. „Mohl by mi někdo sundat ze zad tuhle proradnou harpyji?“

„Aoibhe.“ Princův hlas byl tichý, ale rozhodný.

„Jen se chci ujistit, že tenhle pruský rytíř rozumí tomu, co jsem řekla. Jeho italština je silně... nedostatečná.“

„Slez ze mě, ty mizerná děvko!“ zavrčel a pokusil se ji setřást.

„S radostí.“ Aoibhe ho s vodopádem irských nadávek a víc než jen několika výhrůžkami pustila.

Max se postavil, se záupněním si nahodil zpátky rameno a několikrát jím zakroužil.

„Vzhledem k tomu, že se zdá, že jsem tu jediný, kdo má zájem na dodržování zákonů v našem městě, odstupuji od výzvy.“ Odmlčel se, jako by očekával, že někdo promluví.

Všichni zůstali zticha.

„Konečně.“ Aoibhe obrátila pozornost zpátky k princovi, který se mezitím přesunul blíž ke své kořisti, záda přitisknutá ke stěně. „Váš výjimečný ročník je u konce s dechem. Pokud nám má k něčemu být, musí to být hned. Podělíte se?“

Z náhlého popudu si princ přitáhl dívku do náruče a v jediném rychlém pohybu vyskočil na střechu a nechal své poddané za zády.

2. kapitola

Cassita vulneratus.

Raven se s trhnutím probudila.

Slyšela, jak jí do ucha šeptá podivný hlas, ale v její malé ložnici samozřejmě nikdo jiný nebyl. Nedokázala si vzpomenout, co ten hlas říkal nebo jestli k ní promlouval anglicky či italsky. Něco jí říkalo, že to nebyl ani jeden z těchto jazyků, ale koneckonců to byl jen výplod její fantazie. Byla ovšem známá tím, že se jí příležitostně zdály sny i v latině.

Zamrkala proti paprskům slunečního světla. Nebylo obvyklé, aby byly okenice v ložnici otevřené. (Ne že by se Raven zaměřovala na anomálie.)

Jediné, co si z toho podivného snu dokázala vybavit, byl kolotoč vířících barev a emocí. Jako pro umělkyni pro ni nebylo překvapující myslet a snít v barvách. Ale bylo zvláštní, že její paměť, obvykle jasná jako den, byla zastřena.

Se zívnutím spustila nohy po straně jednoduchého úzkého lůžka, které bylo důkazem jejího osamělého života, a přesunula se k notebooku. Otevřela hudební přehrávač a pustila si své oblíbené album Mumford and Sons.

Když vešla do koupelny, ani se neobtěžovala podívat se do zrcadla, pověšeného nad toaletním stolkem. Bylo velké tak akorát, aby z ní

ukazovalo jen to nejlepší – její tvář. Ale dokonce i tomuto pohledu se Raven vyhýbala.

Poté, co si opláchla obličej, vykročila do kuchyně a začala si dělat kávu. Kromě ní a ložnice už v jejím malém bytě nic dalšího nebylo.

Měla pocit, jako kdyby byla sobota nebo neděle, ale byla si celkem jistá, že musí jít do práce. Náhle ji přepadla úzkost, a proto udělala pár kroků doleva a rychle nakoukla zpátky do ložnice. Vydechla úlevou, když tam zahlédla svůj batoh, pohozený u malého stolku, který používala i jako psací stůl.

Jak bylo jejím zvykem, zatímco si bude vychutnávat svou kávu, projde e-maily a ujasní si, co je za den. Podle hodin na zdi bylo sedm ráno.

Opřela se o kuchyňský pult. Teprve v tuhle chvíli si uvědomila, že je cosi jinak.

Její pozornost měla přitáhnout staromódní noční košile, do níž byla oblečená, protože ta rozhodně nepatřila jí, ale nestalo se tak. Místo toho se Raven soustředila na to, co vykukovalo zpod ní. Její pravá noha, za normálních okolností mírně vytočená do strany, byla symetrická s levou, což nebylo už víc než deset let možné.

Strnula. Nikdy by nedokázala přejít z ložnice do koupelny a do kuchyně bez své hole. Nikdy by se nedokázala bez bolesti postavit na obě nohy. Ale přesně to udělala.

Raven se v šoku téměř zhroutila na podlahu, ale byla příliš zaneprázdněná tím, jak zvedala svou kdysi zraněnou nohu a zkusmo ji otáčela v kotníku. Zkusila to i s levou. Obě se pohybovaly s dokonalou lehkostí a bez jakýchkoliv potíží.

Přešla do ložnice a zase zpátky. Zadržela dech a poskočila.

S roztaženýma rukama se na místě rozběhla, krok za krokem poskakovala v nadšeném a bláznivém triumfu nad něčím, o čem věděla, že je nemožné.

Byl to zázrak.

Raven na zázraky ani na žádné božské síly, které by je mohly způsobit, nevěřila. Zavřela oči a snažila se vzpomenout si na něco z předchozí noci – na cokoli, co by jí mohlo posloužit jako klíč k téhle náhlé a ohromující změně. Kromě toho šepotu, jehož slova nedokázala rozeznat, si nevybavovala nic, čeho by se mohla chytit.

Možná pořád ještě spím.

A jako by si chtěla svou hypotézu ověřit, propnula dolní končetiny a postavila se do vratké, neumělé arabesky. Stála v této pozici tak dlouho, jak jen to šlo, a opájela se dávno zapomenutými svalovými vzpomínkami. Když konečně ztratila rovnováhu a vrátila na podlahu obě nohy, téměř brečela. Její pravé chodidlo i noha konečně dělaly to, co po nich chtěla. Všechna zranění, která tehdy té hrozné noci utrpěla, byla pryč.

Zaslechla, jak na sporáku syčí a prská její moka ve varné konvičce, a spěchala vypnout plyn. Otevřela malou ledničku a vytáhla krabici mléka.

Podívala se na štítek a bez obtíží ho přečetla. Vytřeštila oči. Otočila krabici v ruce a přečetla si i drobné písmo na zadní straně. Zamrkala a sáhla si na tvář, kde měly být její brýle na čtení.

Nebyly tam.

Bez nich by nedokázala slova vytištěná pod značkou přečíst. Ale zřetelně je viděla.

To nemůže být pravda. Blouzním.

Raven položila mléko na linku a utíkala do koupelny.

V zrcadle zachytila odraz cizí ženy a vyjekla.

Žena měla dlouhé lesklé černé vlasy a v krásném oválném obličej s výraznými lícními kostmi se zračily zářivě zelené oči. Byl to ten typ tváře, o jaké si Raven myslela, že si zaslouží být na portrétu. Popravdě jí ten odraz připomínal herečku Vivien Leighovou.

Zděšením uskočila zpět.

Ta žena taky.

Pohnula se doprava.

Zrovna tak i ta neznámá.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že žena v zrcadle je ona.

Užasle se dotýkala své tváře, lícních kostí, úst i plného spodního rtu.

Raven věděla, jak by měla vypadat – obyčejně, otyle a s nohou, která nefunguje tak, jak má. Její vzhled přesto odpovídal krásné mladé ženě s oběma plně funkčními dolními končetinami.

Měla snad halucinace?

Ale zdá se, že smysly mi fungují správně. Sluch, hmat, zrak i čich.

Byl její předchozí vzhled a zranění jen noční můra? Přešla do před-síně a nahlédla do ložnice, vyzdobené zarámovanými tisky Botticelliho *Primavery* a *Zrození Venuše* a osobními fotografiemi. Snímky, na kterých byla se svojí sestrou Carolyn, na ni shlížely z knihovny a potvrzovaly, jak kdysi vypadala.

Nevěřila v zázraky, v nadpřirozeno nebo cokoliv, co by se nedalo vědecky ověřit. Musela mít halucinace. Neexistovalo žádné jiné racionální vysvětlení.

Snažila se vybavit si, co dělala předchozí den. Vzpomněla si, že šla do práce, ale nedokázala se rozpomenout na cokoliv, co následovalo potom. Co když ji někdo zdrogoval?

Možná že kdyby se vrátila do práce, její přátelé by jí pomohli. Jestli je nemocná, mohli by ji vzít k doktorovi. A pokud ji někdo zdrogoval...

Raven si přetáhla noční košili přes hlavu a zastavila se, aby prozkoumala její materiál. Zdálo se, že je z bavlny, kdysi bílé, ale nyní už zažloutlé. Výstřih byl bohatě zdobený krajkou a vybledlou růžovou stužkou. Seshora až k pasu vedla řada starožitných perleťových knoflíčků. Stručně řečeno, nejenže jí ta noční košile byla cizí, ale ještě vypadala jako z minulého století.

Teď stála před zrcadlem úplně nahá.

Vzala si z kuchyně malou stoličku a postavila se na ni.

Raven se nikdy takhle neprohližela. Byl to pohled, kterému se záměrně vyhýbala. Ale dnes ráno proklínala skutečnost, že je jediné zrcadlo v bytě tak malé.

Pokožku měla smetanovou a dokonalou, její povrch nehyzdily žádné jizvy ani strie. Ňadra byla pevnější, posazená vysoko na hrudi. Postavu měla jako přesýpací hodiny, útlý pas se jemně rozšiřoval k oblým bokům.

Otočila se na stoličce vzad, aby získala lepší výhled i na své pozadí. Na stehnech teď nápadně chyběla celulitida.

Nevím, co mi to podstrčili, ale musela to být velmi silná droga.

S obavami, že mohla být přepadena, Raven zkoumala svoji kůži a hledala známky poranění. Žádné nenašla.

Opatrně roztáhla nohy a vklouzla mezi ně rukou, aby zkontrolovala případnou citlivost. Vydechla úlevou, když se všechno zdálo normální.

Ovšem jestli mám halucinace ohledně svého vzhledu, můžu mít i utkvělé představy o tom, že jsem v pořádku.

Raven napadlo, jestli všechny oběti halucinací uvažují takhle rozumně, a znovu přisoudila oba účinky droze, o níž už nepochybovala, že jí byla podána.

Natáhla si župan, který jí teď s její menší konfekční velikostí trochu plandal, zvedla mobil a rychle si uvědomila, že je vybitý. Přšla ke stolu v pokoji, aby našla nabíjecí kabel. Pohled na monitor jí ozřejmil, že je pondělí ráno. Neměla ponětí, jak strávila celý víkend, ale musela nechat prohlížení e-mailů a hodit sebou, pokud to chtěla stihnout včas na osmou do práce v Uffizi.

Lokla si kávy a oblékla se, natáhla si staré legíny a tričko, protože to byly jediné dva kousky její omezené garderoby, které jí nebyly směšně velké. Rychle si vykartáčovala vlasy a vyčistila zuby, vypnula hudbu a hodila mobil i s nabíječkou do batohu.

Snažila se najít své oblíbené tenisky, ale po chvíli to vzdala a strčila nohy do prvních černých bot, které našla nedbale pohozené ve svém šatníku. Po teniskách se podívá později pod postelí.

V důsledku toho si tam nevšimla neznámé krabice, zastrčené právě tak dost hluboko, aby nebyla vidět.

Když za sebou zamkla dveře svého bytu a vyšla na odpočívadlo, uviděla Dolcezzu, sousedčinu kočku.

„*Buongiorno*, Dolcezzo.“ Raven se na zvíře usmála a natáhla ruku, aby ho mohla pohladit.

Kočka se odtáhla, zasyčela a nahrbila hřbet.

„Dolcezzo, co se děje?“ Raven si dřepa a znovu se pokusila ke kočce přiblížit, ale ta nepřestávala syčet, divoce mrskala ocasem a ohnala se po ní vytasenými drápy.

V tu chvíli otevřela *signora* Lidia DiFabio dveře svého bytu a zavolala na kočku, která jí prosvištěla mezi nohama, jako by ji honili všichni čerti z pekla.

„Dobré ráno,“ zamávala Raven na sousedku a přemýšlela, jak zareaguje na změnu jejího vzhledu.

„Dobré ráno, má drahá,“ usmála se Lidia.

„Jak se vám dnes ráno daří?“

Lidia se poškrábala na spánku. „Och, jsem trochu unavená. Posledních pár dní se necítím dobře.“

Raven popošla o několik kroků blíž. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Ach, ne. Bruno se tu později zastaví. Prostě půjdu a trochu si odpočinu. Pěkný den.“

Raven mávla Lidii na pozdrav a pustila se po schodech dolů. Byla překvapená, že si jejího vzhledu ani nové, štíhlejší postavy očividně nevšimla. Možná proto, že její sousedka neměla svoje brýle.

Co Raven překvapilo ještě víc, byla ta náhlá změna kočičího chování. S Dolcezzou vždycky vřele vycházela a často to zvíře

krmila a mazlila se s ním. Jejich vztah nikdy nebyl jiný než přátelský.

Obvykle se sunula ze schodů ve svém domě jako želva, pohybovala se pomalu a opírala se o hůl. Dnes ráno je seběhla.

Bylo osvobozující moci se pohybovat bez zátěže nadbytečné hmotnosti nebo bolesti, kterou normálně zakoušela. Aniž by o tom nějak moc přemýšlela, utíkala i celou cestu z bytu na Piazza Santo Spirito a přes Ponte Santa Trinita.

Pak se zastavila.

Angelo, bezdomovec, který vždycky u mostu sedával, tu nebyl.

Raven se po něm chvíli rozhlížela a přemýšlela, jestli se jen nepřesunul jinam, ale nebyl nikde vidět. Jeho věci, obvykle poskládané vedle mostu na jednom oblíbeném místě, byly také pryč.

Cítila, jak se jí vzadu na krku ježí chloupky. Celý ten čas, co bydlela na Piazza Santo Spirito, sedával Angelo vedle mostu dnem i nocí.

Rozhodla se, že se později zastaví ve františkánském útulku, který občas navštěvoval, aby se ujistila, že je v pořádku.

Podívala se na hodinky a viděla, že jí zbývá jen pár minut do chvíle, kdy jí začíná pracovní doba, a tak se znovu rozběhla směrem ke galerii Uffizi, vzdálené jeden a půl kilometru. Nárazy chodidel dopadajících na chodník, otřesy nohou a kolen – všechny tyhle pocity dychtivě vítala.

Jemný vánek ji hladil po tvářích a ve vlasech, které jí vlály po ramenou a batohu. Cítila se silnější, odvážnější a jistější. Jako by jí bylo darováno nové tělo a nový vzhled.

S každým dalším krokem ji přestávalo znepokojovat, co způsobilo tak dramatický zvrat jejího nešťastného osudu.

Proto si nevšimla tajemné postavy, jež ji sledovala jako stín už od chvíle, kdy opustila svůj dům.

Byl to nejšťastnější den v jejím životě.

3. kapitola

Srinc vyšel schody ke své ložnici v Palazzo Riccardi, starobylém medicejském paláci. Vypustil raněného skřivana zpět do jeho světa. A on se teď vracel do toho svého.

A že to byl svět – ponurý, plný násilí a destrukce.

Jak vstoupil do místnosti, zachytil svůj odraz v zrcadle a odhrnul si z čela několik blondatých pramenů. Nikdy netrávil mnoho času tím, že by se pozoroval, a to navzdory faktu, že teď bylo jeho tělo mnohem atraktivnější než tehdy, když ještě žil.

Klamný je půvab a krása pomíjí.

Bylo zábavné, že stále dokázal citovat Písmo svaté. A že on, který kdysi býval služebníkem Božím, je teď zařazen mezi nepřátele svaté církve.

Zamračil se a vzpomněl si na nádhernou tvář se zelenýma očima.

Odsunul tu představu stranou. Lehkomyslně se kvůli staletí staré vzpomínce zapletl do lidských záležitostí. Kvůli jiné překrásné tváři s utrápenýma očima...

Oběma rukama si promnul obličej. Jeho tělo se nikdy neunavilo, ale mysl potřebovala odpočinek. Tohoto rána netoužil po ničem jiném než strávit pár hodin tichou meditací. Jenže to nebude možné. Ucítil Aoibhe přesně ve chvíli, kdy vstoupil do paláce, a teď ji měl za zády.

„Schováváte se,“ oslovila svého bývalého milence anglicky a otočila se ve velké posteli na bok, absolutně netečná k tomu, aby zakryla své nahé tělo.

(Měla jen několik ctností. Cudnost mezi nimi nebyla.)

Za horizontem už vykukovalo svítání. Během pár hodin se skřivan, nikoliv už raněný, probudí ve svém bytě. Ale v tuhle chvíli se princ přinutil na něj zapomenout a hladově zíral na Aoibhino nahé tělo, na její pevná, plná prsa a svůdné dlouhé rudé vlasy.

Navlhl si rty. „Dobré ráno i tobě. Jak jsi věděla, že budu tady?“

„Hádala jsem. Byl jste v té své nedobytné pevnosti čtyři dny. Věděla jsem, že se nakonec budete potřebovat nakrmit. A pak dorazíte sem.“

„Měl jsem za to, že jsem vyměnil zámky.“ Zatáhl přes okna černé závěsy. Učinil tak kvůli jejímu pohodlí, ne jeho.

Ostatní netušili, že dokáže čelit slunečním paprskům.

Aoibhe si podepřela hlavu paží a pozoruhodně tak připomínala renesanční portrét.

„To jste udělal. Zašla jsem do muzea a přesvědčila jednoho ze služebnictva, aby mě pustil nahoru. Přišla bych za vámi do pevnosti, ale jak jistě víte, nemohu projít jejími branami.“

Princ ignoroval podrážděnost v jejím hlase a přimhouřil na ni šedé oči. „Je ten sluha mrtvý?“

„Samozřejmě že ne. Jenom – indisponovaný.“ Zvedla polštář a hodila ho po něm. „Nezabila bych žádného z vašich lidí. Přinejmenším ne bez toho, abych se zeptala.“

Zaklel a odrazil polštář stranou. Jeho paměť byla vtažena do vzpomínky na zelenookou dívku, krčící se v úzké uličce, zatímco ho Aoibhe prosí, aby se podělil o „výjimečný ročník“. Ta vzpomínka ho znepokojovala stejně jako pocity, které ji provázely.

Otočil se zády. „Sluhové se dají snadno nahradit, ale je nepohodlné dělat to pokračd, když host dostane hlad.“

Aoibhe se odmlčela, protože zahlédla rozladěnost, která se mu o vteřinu dříve mihla ve tváři. „Nikdy jste se o ně nestaral. Vzpomínám si na to, jak jste jednou jen z rozmaru všechny popravil.“

Ta poznámka zůstala viset ve vzduchu. Přešel ke starobylé skříni naproti posteli.

„Nepodléhám rozmarům, Aoibhe. Ujišťuji tě, že jsem je popravil z dobrého důvodu. Sluhové jsou jako šaty. Dokud jsou použitelní, nechávám si je. Jakmile ztratí svou užitnou hodnotu, zbavím se jich. Možná je výstižnější říci, že ztráta pěkného kousku oblečení mě rmoutí. Ale ztráta služebníka? Ta ani tak moc ne.“

Princ si sundal černé sako, pověsil ho a pak si sedl do křesla a začal si rozvazovat boty.

Aoibhe ho dál nepřestávala sledovat. „Právě proto mi připadáte tak zajímavý. Jste v určitých ohledech tím nejlidštějším z nás, ale v jiných zase ten nejméně lidský.“

„Jsem si jistý, že je v tom někde ukrytý kompliment,“ pronesl suše.

„Jste naším princem, ale nikdo neví, jakým způsobem držíte svou pevnost v bezpečí ani kdo byl váš stvořitel.“ Ztišila hlas. „Natož abych věděla, kdy jste prošel přeměnou, ačkoliv tuším, že to bylo pár století přede mnou.“

„To je otázka?“ zeptal se nevrlym tónem; položil boty vedle šatníku a vyhnul se jejímu zkoumavému pohledu.

Pozměnila hlas do jemného a svůdného šepotu. „Jsme milenci. Svěřte mi svá tajemství.“

Vrhl na ni kousavý pohled. „Nejsme milenci, Aoibhe. Jednoduše se jen příležitostně oddáváme smilstvu.“ A jako by chtěl svoje stanovisko zdůraznit, vstal a sundal si košili.

Zavřela oči a zhluboka nasála jeho pach, který vířil místností. „Dnes večer jste zabil člověka, ale sytil jste se z jiného. Cítím na vás něčí krev, ale uvnitř vás koluje jiná.“

„Nějaký blázen mě přepadl, když jsem se krmil.“

Otevřela oči. „Tak proč jste si neužil dezert?“

„Ztrácíš svůj čich. Násilníci mi nechutnají.“ Vytáhl z kapsy pánské stříbrné hodinky Baume & Mercier a hodil jí je.

Chytila je do dlaně, ve světle lampy obdivovala jejich elegantní jednoduchost a poté je odložila na noční stolek. „Škoda že jste to byl vy, tak lhostejný k lidským záležitostem, kdo s ním skoncoval. Já bych ho donutila trpět.“

„Trpěl až dost,“ zajiskřilo princovi v šedých očích. „Vychutnala by sis to. Škemral o život a přiznával se ke svým nejskrytějším hříchům. Dokonce se pomočil.“ Princ se usmál a odhalil tak bílé a dokonalé zuby. „Říkal, že jeho jméno je *profesor* Pacciani.“

„Paccianiovi dali život profesorovi? Tomu jen těžko můžu uvěřit.“

(Jméno Pacciani sdílel i slavný sériový vrah, který děsil Florencii po celá desetiletí. Lidé samozřejmě netušili, že k řadě vrahových údajných obětí přispěla i sama Aoibhe a další jejího druhu.)

„Zabil jste násilníka. Minulý týden jste skoncoval se třemi jinými, abyste se nakrmil na té dívce. Chováte se podivně. Proč ten náhlý zájem o lidi? Toho sériového vraha jste nechal trápit město celé roky.“

Princ se zaobíral svými ponožkami. „Jednám, když je to v mém zájmu.“

Aoibhe se přetočila na břicho a odhalila tak svá krásně klenutá záda a hýždě. Odhodila si vlasy přes rameno.

„Rozcupovat ty muže v uličce na kusy a nechat je shnít, to ve vašem zájmu nebylo.“

Princ k ní zalétl pohledem. „Gregor se těch těl zbavil.“

„Mohl jste je vyděsit tak, že by utekli, nebo ovládnout jejich mysl.“ Zvědavě se na něj podívala. „Max není jediný, kdo shledal vaše činy zvláštními. Mluvílo se o tom mezi všemi členy Koncilu.“

S hrozivým výrazem si ji chladně změřil. „Jestli si chce Maximilian poklábosit, ví, kde mě najít. Nebude se mu líbit, jak ta konverzace skončí.“

Aoibhe se zachvěla a uhnula očima. „Mluvila jsem samozřejmě ve váš prospěch. Udělala bych cokoliv, abych tu dívku ochránila, dokonce i kdyby to znamenalo zbavit se těch mužů. Prvotřídní ročník. A oni se ho chystali promarnit.“

Princ na to nic neřekl, ale postavil se a s hlasitým plesknutím si sundal kožený opasek.

Aoibhe si pohrávala s příkrývkou a pozorovala ho. „Jak chutnala?“

Stočil pásek v ruce a pečlivě ho uložil na polici do skříně. „Můj apetit se nikdy nedá ukojit.“

Aoibhe se znovu zasmála. „Měl byste si najít milenku – lidského mazlíčka, se kterým byste naplnil své potřeby, denní i noční. V Teatru jsou krásné ženy i muži. Měl byste z čeho vybírat.“

Zavřel dveře od šatníku a skryl za nimi svůj úšklebek.

Svaly na jeho nahé hrudi a pažích se při každém sebemenším pohybu zavlnily a Aoibhe si s obdivným pohledem olízla rty.

„Po všechna ta léta, co vás znám, jste nikdy neměl ženu na delší dobu. Proč?“

Lehce natočil hlavu a probodl ji pohledem. „Lidé nejsou určeni k tomu, abychom se z nich těšili delší dobu. Chybí jim odolnost. Kromě toho, měl jsem tebe.“

„Naše spojení nebyla zase tak častá.“

Princ přitiskl pěst ke dveřím od skříně a zaťal zuby. „Vybrala sis nového lidského milence sotva před měsícem. Kde je dnes ráno? Oprašuje nahý na kolenou tvůj palác?“

Obrátila se na záda, čímž vystavila svá ňadra, a zadívala se na baldachýn nad hlavou. „Lidským milencům chybí vytrvalost. Za týden jsem ho skoro zabila. A občas také musí spát.“

„Ach, ano. Lidé musejí spát.“ Princ si sundal černé kalhoty a hodil je přes židli. „Takže sis v noci užívala jeho tělo a teď jsi přišla, aby sis užila ve dne to mé. Jak lichotivé.“

Obrátila se tváří k němu. „Nic se nevyrovná našemu druhu. A vy jste byl vždycky... pozorný.“ Její tmavé oči prodlévaly na jeho štíhlé svalnaté postavě a nakonec se zastavily na pevném zadku. „Jsem si jistá, že jste ani jako člověk nikdy neměl nouzi o ženskou společnost. Tam venku u vás doma musely stát celé zástupy sladkých mladičkých panen, žadonicích, abyste je svedl.“

Princ se otočil tak rychle, že se jeho pohyb jevil jen jako rozmazaná šmouha. Oči mu potemněly a téměř ji přišpendlily k posteli. „*Cave, Aoibhe*,“ zavrčel.

Omluvně zvedla ruce. „Prosím o odpuštění. Zapomněla jsem, že jste byl kněz.“

„Nebyl jsem žádný kněz,“ vyštěkl. Přešel místnost, opřel se pěsti o matraci a naklonil se nad ni. „Byl jsem novic. Máš v úmyslu prožvanit celý den, nebo sis lehla do mé postele za jiným účelem?“

Natáhla ruku a ovinula mu prsty kolem zápěstí, její dotek byl jemný a smyslný. „Jste ve Florencii o tolik déle než my ostatní a bezpečně si svou minulost strážíte. Copak mě můžete obviňovat ze selhání paměti? Vím toho o vás tak málo.“

Věnoval jí žhavý pohled. „Víš toho dost, jak se zdá, abys mě dostala do postele. Vešla jsi do mého domu, sundala sis šaty a sama ses uvelebila v mém loži. Budeme v tom pokračovat?“

„Jen okamžik, můj princí.“ Věnovala mu trpělivý úsměv. „Sloužil jste svaté církvi. Žil jste v dobách, kdy se předpokládalo, že si ženy uchovávají panenství, dokud se nevdat. Možná že je to to jediné, co dokážete připustit. Řekněte mi, je to důvod, proč jste si nevybral choť?“

Princ se vyvlékl z jejího sevření.

„Jen vzácně málo jedinců našeho druhu přežije přeměnu s nedotčeným panenstvím.“

„Kdysi jsem byla panna,“ pronesla téměř toužebným hlasem. „Předtím, než můj otec urazil jednoho z anglických pánů. Můj stvořitel se dočkal překvapení, když si mě vzal. Také dával přednost panám, ale špatně si přečetl můj pach.“

„Jsem si jistý, že máš jiné ctnosti, které to více než vynahrazují.“

Aoibhe přimhouřila oči a snažila se rozluštit jeho výraz. Zavrtěla hlavou.

„Žádná lidská milenka, žádné schůzky v Teatru a žádná choť. Ovšem že jste rozladěný a potřebujete uvolnění. Muž nemůže žít jen ze samotné krve.“

„Když máš takové obavy o mé sexuální potřeby, pak bys s nimi možná měla něco udělat,“ pronesl ostře. „Strčím ti něco do úst, abych tě umlčel, jestli nepřestaneš mluvit.“

„Snažím se pomoci. Jsme přátelé, nebo ne? Po tolika letech?“ Mile se usmála a posunula se, aby mu vedle sebe udělala místo.

Jediným rychlým pohybem se zbavil spodního prádla. Teď tu stál, nahý a hrdý, a jeho erekce se vzpínala směrem k ní. Ruce svíral v pěstech vedle boků a šlachy na pažích se mu vlnily.

„Přátelé? Ne. Ale jsi jistě vítaným spojencem.“ Pohledem přejížděl po jejím těle a zastavil se u prsou.

Povzdechla si a zvedla oči v sloup. „Myslím, že je to asi to jediné, v co mohu od Angličana doufat. Je dobře, že jsem se v devatenáctém století vzdala zabíjení vašich krajanů.“

„Dost.“ Bleskurychlým pohybem se nad ní vzepřel.

„Konečně,“ zašeptala a přitiskla mu rudé rty ke krku.

Rukama ji hladil na bocích a prsty se mu zatínaly do její pokožky.

Předla pod jeho doteky jako kočka a zvedla pravé ňadro k jeho otevřeným dychtivým ústům.

Olízl ho, několikrát jazykem obkroužil bradavku a pak ji vtáhl mezi zuby. Vyklenula hrud' a nabídla jeho pozornosti i druhé ňadro.

Zopakoval svůj pohyb, pak sevřel rty a začal sát.

Aoibhe zafňukala a házela hlavou ze strany na stranu. Popadl ji za stehno a přitáhl si její nohu kolem pasu, aby do ní vstoupil. Když se začal pohybovat, sténala už nahlas.

Jejich spojení bylo divoké a frenetické, přesně jak bylo typické pro jejich druh. Princ měl takovou sílu, že se nad ní dokázal držet jednou rukou, zatímco do ní znovu a znovu přirážel.

Aoibhe pohybovala boky, aby vyšla jeho výpadům vstříc, a pak ho převalila na záda a usadila se na něm. S triumfálním výkřikem ho opět přijala do sebe a energicky se na něm zvedala s hlavou zvrácenou vzad.

Rukama zkoumal její poskakující ňadra, poté se posadil a nahradil ruce ústy.

Aoibhe zasténala rozkoší, snažila se zachytit jeho rty polibkem, ale on ji místo toho zvedl, vyskočil s ní z postele a přitiskl ji zády ke zdi.

Znovu se ho pokusila políbit, ale opět jí pohrdl a jen jí přejížděl rty po štíhlém hrdle.

Ucítil její počínající orgasmus a vrazil do ní hlouběji. Jak to bylo u jejich druhu běžné, vrchol trval několik minut.

Když bylo po všem, odvěkla ho zpátky do postele a znovu si na něj vylezla; teď se pohybovala tak rychle, že jí tělo ve vzduchu jen kmitalo.

S výkřikem trhavě zvedl boky a zaplavil ji svým semenem.

Aoibhe zavrčela, vycenila zuby a sehnula se, aby mu je zabořila do krku.

Okamžitě ji převalil na záda a přišpendlil jí ruce nad hlavou. Jeho tělo se dál otřásalo pokračujícím orgasmem a namáhavě ze sebe vyrážel kašdičkový výdech.

„Ne,“ zavrčel a šedé oči mu planuly hněvem.

Zatímco se v ní dál pohyboval, neměla na vybranou a musela přikývnout. Byli na tom váhou i výškou skoro stejně, ale on byl starší a mnohem silnější. Hravě by s ní mohl skoncovat a odnést její tělo za město, kde by ho spálil k nepoznání. Nikdo by na to nikdy nepřišel.

Vzhlížela k němu s doširoka otevřenýma, panikou přetékájícíma očima a zadržela dech.

Když byl hotový, svěsil hlavu a několik pramenů jeho vlasů se dotklo jejích řader.

„Nechte mě být vaší chotí,“ zašeptala; klín se jí ještě stahoval posledními záchvěvy rozkoše, která v ní jen pomalu doznívala. „Budeme Florencii vládnout společně. Napijte se ze mě a já budu pít z vás.“

Nastavila mu hrdlo a to, co jí proudilo pod povrchem kůže.

Princ pomalu otevřel oči jako šedooký drak a zavrčel.

„Prosím,“ zaškemrala.

Vyklouzl z ní a nahý přešel ke skříni.

Posadila se a třesoucí se rukou si ovívala krk.

„Čeho se tak bojíte, má lásko? Spojení, které pochází z výměny krve?“

Zamračil se. „Nepoužívej výrazy, které nemyslíš vážně. Tvoje upřímnost je jedna z mála věcí, které jsem na tobě vždycky obdivoval.“

Sevřela rty, ale neřekla nic.

Princ si vyndal ze skříně čisté černé oblečení a přistoupil k posteli. „Palác je ti k dispozici až do západu slunce. Dám služebnictvu pokyny. Dbej na to, aby po tvém odchodu byli stále v plném počtu.“

Pozorovala ho, rozčuchané rudé vlasy jí splývaly kolem krásného oválného obličjeje.

„Myslela jsem, že jsme během minulých staletí v našem vztahu o trochu pokročili. Mýlila jsem se.“

Zaťal zuby. „Nelži mi. Všechno, co děláš, je přesně vypočítané.“

„To nemohu popřít, ale v tomhle případě jde o laskavost. Vyhráli jsme válku proti Benátským, ale jak dlouho bude trvat mír? A co ten útok na vaši osobu? Ještě jsme nezjistili, kdo pomáhal Benátčanům narušit naše hranice. Musíte si zvolit choť, i kdyby jen proto, abyste posílil a ochránil své postavení. Jsem jednou z vašich nejstarších přátel. Jsem jasná volba.“

Pohrdavě na ni pohlédl a s dobře skrývaným nepřátelstvím zkoumal její výraz ve tváři.

Odhodila příkrývku a postavila se před něj.

„Musíte myslet na budoucnost. Kolik je vám let? Kdo ví, kolik času vám zbývá, než...“

„Dost,“ přerušil ji. „Naše spojení nebyla nijak častá, jak ses zmínila, ale byla fér. Až dodnes.“

Dal si načas, aby mohl obdivovat její tělo, smetanový odstín pokožky, jemné křivky a dlouhé nohy. Zavrtěl hlavou.

„Tvoje představení bylo zbytečné. Dal bych ti stejnou odpověď, i kdybys ke mně přistoupila na ulici. Jsme spojenci, Aoibhe, ne milenci. A od této chvíle to je vše, co budeme. Už sem znovu nechod.“

A s tím odešel z místnosti.

4. kapitola

Raven se blížila k Uffizi a ohromilo ji, když ji spatřila v obležení policejního kordonu.

Stálo tam pár strážníků a hlídalo policejní zábrany, zatímco karabiniéri se ve svých charakteristických tmavomodrých uniformách potulovali po nádvoří ze tří stran obklopeném galerií.

Nedaleko vchodu do Uffizi stála skupina mužů v tmavých oblecích a o něčem spolu diskutovali. Kolem hrazení se shromáždili novináři z celého světa a pokřikovali na karabiniéry otázky v italštině i angličtině. Ti je ignorovali, ale Raven nikoliv.

Stalo se něco strašného.

Ty slavné Botticelliho ilustrace – kopie Botticelliho kreseb z Dantovy *Božské komedie* – zmizely.

Raven si zakryla ústa a do krku jí začala stoupat žluč.

„*Permesso*,“ zazněl Raven v uších mužský hlas, jak se kolem ní někdo pokusil protlačit.

Otočila se a poznala Patricka Wonga, zaměstnance galerie a jednoho ze svých přátel.

„Patricku,“ dotkla se jeho paže.

Tmavýma očima mandlového tvaru zkoumal její tvář. „Měl bych vás znát?“

Přešla do angličtiny. „To jsem já.“

Nechápavě se na ni zadíval a ona si vzpomněla na svůj značně pozměněný vzhled.

„Přece Raven.“

Patrick ze sebe setřásl její ruku a zamračil se. „Co víte o Raven?“

„To jsem já, přísahám.“ Vytáhla z batohu svou identifikační kartu z Uffizi a podala mu ji.

Vytrhl ji z její ruky a zblízka se na ni podíval.

„Jak jste k tomu přišla?“ zasyčel. „Kde je?“

„Patricku, to jsem já. Pracujeme spolu, vzpomínáš? Patřím k restaurátorskému týmu profesora Urbana.“

Sevřel kolem jejího průkazu totožnosti prsty. „Tým profesora Urbana zná každý. To nic neznamená.“

Bezmocně se rozhlédla kolem a snažila se přijít na něco, čím by mu mohla prokázat svou totožnost. Pohled jí utkvěl na rohu Loggia dei Lanzi a jeho střeše, která byla odsud sotva vidět.

„Pamatuješ si náš oběd na terase? Vyprávěl jsi mi, jak jsi vyrůstal u své babičky v Richmond Hill a taky že měla restauraci. Říkal jsi mi, že jsi měl psa jménem Magnus, ale přejelo ho auto, když ti bylo deset.“

Patrick vytřeštil oči. „Kdo vám ty věci řekl?“

„Ty. Máš alergii na laktózu, narodil ses v Torontu a jsi zamilovaný do Giny. Jsem to já, Patricku. Přísahám.“ Natáhla k němu ruku. „Podívej se na moje hodinky.“

Pohlédl na její zápěstí, na kterém měla staré, otlučené hodinky Swatch. Okamžitě je poznal.

Upřel na ni svůj pohled. „Jak mám vědět, že jste Raven neunesla a ty hodinky jí neukradla?“

Zvedla oči v sloup. „Poslouchej se. Nejsem nikdo důležitý. Kdo by mě chtěl unést?“

„To není pravda.“ V jeho výrazu se objevilo odhodlání. „Raven pro mě něco znamená. Pro mě je důležitá.“

Odmělčela se a potlačila emoce, aby se mohla soustředit na hledání něčeho, co by dokázalo její identitu.

„Pamatuješ, když jsi tehdy ztratil ty rentgeny *Primavery*? A *dottore Vitali* se po nich pořád ptal? Byla jsem to já, kdo je uložil do spodní zásuvky tvého stolu.“

Patrick zavrtěl hlavou. „Žádné rentgenové snímky jsem neztratil.“

Lehce se usmála. „Ale ano. Nechal jsi je na stole v čítárně archivu. Našla jsem je a dala do tvého šuplíku, aby ses nedostal do problémů.“

Patrick na ni zůstal nevěřičně zírat.

„Nikommu jsem o tom neřekl.“

„Já vím.“

Jeho výraz se pomalu proměnil z překvapeného na zaujatý.

„Raven?“ zašeptal a upřeně se na ni zadíval.

Přikývla.

Zvedl ruku k její tváři. „Cos to se sebou provedla?“

Zamrkala a sklopila oči, neschopná vydržet jeho pohled.

Patrick rychle spustil ruku, rozhlédl se kolem a všiml si, že přitáhli pozornost karabiniérů, kteří je sledovali zpoza svých slunečních brýlí.

„Musíme se odsud dostat.“ Rychle popadl Raven za ruku. „Kde máš svou hůl?“

„Už ji nepotřebuju.“

„To není vtipné.“ Patrick jí věnoval vzteklý pohled.

Raven zvedla svou teď už zdravou nohu a rychle předvedla rozsah jejího pohybu.

„Kurva,“ vydechl polohlasem a zvedl obočí. „Co se to sakra děje?“

Než měla Raven šanci odpovédět, jeden z důstojníků se vydal směrem k nim. Patrick ji zatáhl za roh, aby mu zmizeli z dohledu.

Po několika metrech se mu Raven vzepřela. „A co práce? Přijďme pozdě.“

Patrick jí vrátil její identifikační průkaz. „Kvůli policii se teď zpozdím každý den. Musíme procházet speciální bezpečnostní kontrolou, než nás pustí dovnitř.“

„Ta policie je tu kvůli kresbám?“

Nedůvěřivě se na ni podíval. „Samozřejmě.“

„Kdy byly ukradeny?“

Patrick na ni zůstal zírat.

Když už nic nedodala, promnul si oči. „Do prdele.“

„Co?“

Hlasitě vydechl. „Pokud by ses dostala do maléru, řekla bys mi to, že?“

„Nejsem v žádném maléru.“

„Děláš si legraci? Jsem jeden z tvých nejlepších kamarádů a nepoznal jsem tě.“ Rozčílil se. „Nepotřebuješ hůl. A zmizela jsi právě ve chvíli, kdy došlo k té největší loupeži v historii Uffizi.“

„Cože?“ Raven téměř vykřikla a překvapením upustila batoh.

„Pšššt!“ střelil po ní Patrick zuřivým pohledem. „Chceš mít kolem sebe pět karabiniérů a bůhvíkolik agentů Interpolu? Mluv potichu.“

Spěšně od ní ustoupil, podíval se směrem k Uffizi a pak ji i s jejím batohem odtáhl blíž k Ponte Vecchio.

„Kdy došlo k té loupeži?“ zeptala se Raven, mysl téměř ochromenou šokem.

„Tu noc, kdy byla u Giny párty.“

Raven si přitiskla ruku k čelu. Na Ginin večírek si pamatovala. Vzpomínala si, že s Patrickem mluvila o tom, jak pojedou domů. Jenže zbytek večera měla jako v mlze.

Zamžourala do slunečního světla. „Jak se ti zloději dostali přes bezpečnostní systémy?“

„To nikdo neví. Žádný z alarmů nebyl odpojený. Nenašli ani otisky prstů. Zvláštní agenti si myslí, že to musel být někdo zevnitř, což je důvod, proč nás všechny zpovídají. Mě už předvolali třikrát.“

„Ale kdo by něco takového udělal? Každý, s kým pracujeme, má čistý trestní rejstřík.“

Patrick se zatvářil obezřetně.

„Raven, oni tě hledají. Byla jsi pryč celý týden a nikdo nevěděl, kde jsi.“

„Týden?“ zapištěla s vytřeštěnýma očima.

„Večírek u Giny byl sedmnáctého. Dnes je dvacátého sedmého. Minulý týden jsi vůbec nepřišla do práce. Mysleli jsme, že jsi nemocná. Psal jsem ti textovky a posílal e-maily a profesor Urbano ti volal na mobil, ale nezvedala jsi ho a neodpovídala. Dělal jsem si velké starosti, a tak jsme se u tebe s Ginou minulou středu zastavili. Jeden z tvých sousedů nám řekl, že tě už celé dny neviděl. Nahlásili jsme tvoje zmizení na policii a na americký konzulát.“

Než mohla Raven odpovědět, objevil se za nimi náhle jeden z důstojníků, doprovázený dvěma dalšími.

„Pracujete v muzeu?“ oslovil Patricka přísně.

Patrickovy oči zalétly k Raven. „Ano.“

„Průkaz prosím.“ Důstojník netrpělivě natáhl ruku.

Patrick mu dal svou vstupní kartu do Uffizi. Muž si ji pečlivě prohlédl a pak mu ji vrátil.

A přesunul svou pozornost k Raven.

„A vy?“

Přikývla a podala mu svou kartu.

Důstojník pohlédl na fotografii a poté se zadíval na Raven. Sundal si brýle, složil je a zastrčil si je do jedné z kapes na uniformě.

Jeho oči se provrtávaly do jejích. „Nevypadáte jako na fotografii.“

Raven pokrčila rameny. „Jsem to já.“

Důstojník ji zamyšleně pozoroval, pak se obrátil k Patrickovi. Ten nervózně přešlápl.

„Znáte tuto ženu?“ Důstojník ukázal na Raven.

Patrick zaváhal a Raven se rozbušilo srdce.

Přistoupil k ní blíž. „Ano, pracujeme spolu.“

Raven se snažila nezhroutit úlevou nad tím, že ji Patrick podpořil.

Důstojník kvapně přesunul svou pozornost zpět k ní. „Vaše identifikační karta říká, že pracujete v Opificio delle Pietre Dure.“

„To ano. Ale byla jsem přidělena do Uffizi. Je to tam také uvedeno.“ Ukázala na kartu, kterou pořád držel v ruce.

„*Dottoressa* Woodová, pojdte se mnou.“

„Je to Američanka.“ Patrick vykročil vpřed. „Nemůžete ji prostě jen tak sebrat.“

Důstojník si Patricka chvíli měřil.

„My ji nechceme *sebrat*. Doprovodíme ji na policejní stanici, abychom jí mohli položit pár otázek, tak jako jsme se dotazovali ostatních zaměstnanců Uffizi.“

Patrick popadl Raven za paži a zastavil ji. „S těmi ostatními zaměstnanci jste mluvili v galerii, ne na policejní stanici. Ona s vámi nikam nepůjde.“

„To není výslech nebo zatčení, je to prostě pohovor. Jsem si jistý, že *dottoressa* Woodová nám chce ve vyšetřování pomoci.“ Důstojník uštědřil Raven pichlavý pohled.

Ta zamrkala a nevěděla, co říct. Patrick se ale ani nepohnul a pořád držel Raven za ruku.

Muž zanađával, vytáhl něco ze saka a strčil to Patrickovi pod nos.

„Jsem Sergio Batelli, *ispettore* od karabiniérů. Ona nemá diplomatický pas a její jméno je na seznamu zaměstnanců Uffizi. Podle italského civilního práva od ní mohu získat informace na policejní stanici, aniž bych o tom kohokoli uvědomil, Američany nevyjímaje. *Capisce?* Možná byste se chtěl toho rozhovoru také zúčastnit, *signor* Wong. Vy dva jste milenci? Jak dlouho se navzájem znáte?“

Patrick rozčileně přistoupil o krok blíž, ale Raven je přerušila a položila mu ruku na paži.

„Bude to v pořádku. Půjdu s ním a odpovím na jejich dotazy. Ale prosím, řekni profesoru Urbanovi, co se děje. Očekává mě v restaurátorské laboratoři.“

Patrick upřel na důstojníka vzdorný pohled. „Oznámím to *dottore* Vitalimu, řediteli galerie Uffizi, a americkému konzulátu. A jmenovitě, *ispettore* Batelli.“

Důstojník pokrčil rameny.

„*Dottoressa* Woodová.“ Ukázal na ulici, kde u chodníku právě zastavil policejní vůz s rozsvícenými majáčky.

Patrick stiskl Raven ruku a rozběhl se směrem k Uffizi.

„Tudy,“ zavelel Batelli drsným hlasem a společně s dalšími dvěma muži odvedli Raven do auta.

5. kapitola

Pro vaši informaci bych vám měl oznámit, že nejde o výslech. Nejste zatčena. Musíme vám však položit několik otázek v souvislosti s krádeží uměleckých děl v Uffizi, protože v této galerii pracujete. Tento rozhovor se nahrává na video. *Dottoressa* Woodová, kde jste byla v pátek sedmnáctého května?“

Batelli seděl naproti ní v malé výslechové místnosti na florentské policejní stanici, tmavé oči pozorně a horlivě upřené směrem k ní.

Měl před sebou několik složek s papíry, ale prozatím zůstávaly zavřené. Dokonce si ani nedělal poznámky. Jednoduše ji pozoroval.

Za ním po jeho levici stál jiný muž v tmavém obleku. Byl jí představen jako Alessandro Savola, agent římské pobočky Interpolu. I on ji se založenýma rukama sledoval, oči ve střehu.

Raven měla pocit, jako by byla laboratorní vzorek, zkoumaný pod mikroskopem.

Chvíli zvažovala své možnosti, vracela agentům jejich pohledy a přemýšlela o své situaci.

Milovala svou práci. Milovala Uffizi. Byla ochotná udělat cokoli, aby pomohla policii najít toho, kdo ilustrace ukradl. To ale vyžadovalo odpovědět na důstojníkovy velmi nepříjemné a potenciálně nebezpečné otázky.

„Přišla jsem do své práce v laboratoři. Večer jsem šla se svými kolegy na párty u jedné přítelkyně.“

„Které přítelkyně?“

„Giny Molinari. Pracuje v archivu.“

„Kam jste šla po večírku?“

Raven se zaměřila na místo na zdi za jeho ramenem a usilovně se snažila si vzpomenout.

„Šla jsem domů.“

Ispettore Batelli se předklonil v křesle.

„V kolik hodin to bylo?“

Podívala se mu do očí.

„Nevzpomínám si, ale večírek ještě neskončil. Rozloučila jsem se s Patrickem a Ginou a šla pěšky domů.“

„Sama?“

„Ano, sama.“

„Žijete s někým? Viděl vás někdo, když jste přišla domů?“

„Žiju sama a ne, nikdo mě neviděl.“

„Máte milence? Přítele nebo přítelkyni?“

„Ne.“ Založila si ruce na prsou.

„Kdy jste se poprvé dozvěděla o krádeži?“ Inspektorův tón zněl nenuceně. Až příliš nenuceně.

„Dnes ráno, když jsem přišla do práce.“

Agent přimhouřil oči. „A co noviny? Rozhlas, televize?“

„Neodebírám noviny a nemám televizi. Občas ráno poslouchám BBC, ale dnes jsem zaspala a rádio jsem ani nezapínala.“

„Proč s sebou nosíte pas a další důležité dokumenty? Nebojíte se zlodějů?“ Batelli ukázal na doklady, které ležely na stole vedle vstupní identifikační karty do galerie.

„U starého pasu mi vypršela platnost. Tenhle jsem si vyzvedla nedávno na konzulátu, ale musela jsem přinést doklady, které doka-

zovaly, že tady v Itálii pracuju legálně. Asi jsem si to všechno jen zapomněla vyndat.“

„Jméno na dokumentech neodpovídá jménu na identifikační kartě.“

Zařala zuby. „Moje jméno je Raven.“

„To není stejné jméno, jaké máte v pasu.“

To proto, že jméno v mém pasu je mrtvé, pomyslela si.

Snažila se vypadat uvolněně a složila si ruce do klína. „V Americe je běžné, že lidé mají přezdívky.“

„Ze které části Ameriky jste?“

„ Z New Hampshire.“

„Ve vaší zaměstnanecké složce je uvedeno, že jste navštěvovala Barryho univerzitu a univerzitu v New Yorku.“

„Správně.“

„Jak dlouho už jste ve Florencii?“

„Strávila jsem tu rok, když jsem dokončovala magisterské studium na newyorské univerzitě. Pak jsem se před třemi lety vrátila, to jsem psala dizertaci. Když jsem v loňském roce dokončila doktorát, profesor Urbano mě najal, abych pro něj pracovala v Opificiu.“

Batelli přimhouřil oči. „Myslel jsem, že profesor Urbano pracuje v Uffizi.“

„To ano, ale pouze na zakázku. Vede dílnu v Opificio delle Pietre Dure, což je světově proslulý restaurátorský institut. Byl najat galerií Uffizi, aby zároveň se svým týmem pracoval na jednom projektu. Jsem součástí tohoto týmu.“

„Takže máte doktorát z dějin umění a konzervátorství?“

Ošila se. „Restaurátorství. Studovala jsem oboje, ale ve své dizertaci jsem se zaměřila na restaurátorskou práci.“

„Zajímavé,“ řekl. „Jak se takové restaurování dělá?“

„Nejdřív malbu podrobíme vědeckému výzkumu. Máme k dispozici laboratoř ve Fortezza da Basso, kde využíváme mikroskopy,

spektrofotometry a rentgenové přístroje. Někdy používáme i ultrafialové paprsky nebo infračervené fotografie. Děláme také archivní práci, porovnáváme předchozí restaurátorské a konzervátorské pokusy se současnými vědeckými poznatky.“

Inspektor zíral. „A to vy tohle všechno děláte?“

„Pomáhám, kde je potřeba, ale na tomhle projektu jsem strávila nejvíce času odstraňováním vrstev laku z obrazu, abychom se dostali k barvám vespod. Potom někdo kompetentnější než já zafixoval praskliny a odloupané kousky originální malby. Tento týden bychom měli na dílo začít nanášet transparentní lak, abychom ho ochránili. Vzhledem k velikosti obrazu a jeho stáří by to mohlo trvat i měsíce.“

Batelli přikývl.

„Profesor Urbano říká, že jste v práci chyběla celý týden a nezavolala jste. Kde jste byla?“

„Myslím, že doma.“

„Vy myslíte? Vy to nevíte?“ Důstojník už nezněl tak nenuceně.

Neodpověděla, protože popravdě nevěděla, co říct.

„Je pro vás běžné zmizet na týden z práce a nepamatovat si, kde jste byla?“

„Ne.“ Nevědomky si začala zatínat nehty do dlaní.

„Kde jste byla?“

„Nevzpomínám si.“

Batelli si vyměnil pohled s agentem Savolou.

„Kde jste byla včera?“

„Nevím.“

„Ale pamatujete si, jak jste šla domů z večírku?“

Raven zavřela oči a probírala se vzpomínkami. „Vybavuju si, jak se loučím s Patrickem a odcházím od Giny. Vzpomínám si, jak vyrážím pěšky domů.“

Otevřela oči. „To je všechno.“

„Řekněte mi, *dottoressa* Woodová, pijete?“

Pokrčila rameny. „Občas si dám sklenku vína, když si vyjdu ven s přáteli. Ale jinak skoro vůbec nepiju.“

„Co drogy?“

„Drogy?“ zopakovala a zmatelně v ní vzrůstala nervozita.

„Užíváte drogy nebo léky?“

„Někdy беру kvůli své noze prášky proti bolesti, ale mám na ně předpis.“

Batelli sjel k její noze pohledem. „Vzala jste si toho léku někdy příliš mnoho?“

„Ne.“ Sepjala ruce a snažila se s nimi v klíně nekroutit.

„A co jiné drogy – kokain, marihuana, extáze?“

„Neberu drogy.“

„Řekněte pravdu.“ Batelli se na ni tvrdě zahleděl. „Jdete na večírek. Týden chybíte v práci. Během vaší absence nějak dojde v Uffizi k loupeži. Usnadněte si to a povězte nám, co se doopravdy stalo.“

„Řekla jsem vám to. Nevzpomínám si.“

„Mohlo by pro vás být velmi nepříjemné, kdybyste nám lhala.“ Jeho tón začínal být velmi ostrý.

„Říkám vám pravdu!“ zvedla hlas, až sebou oba agenti leknutím trhli.

Inspektor se naklonil blíž.

„Kde jste byla minulý týden?“

„Já nevím.“

„Kde jste byla včera?“

„Nevzpomínám si.“

Udeřil pěstí do stolu. „Kde jste byla včera v noci?“

Před očima se jí rozvířil mlhavý kolotoč barev, doprovázený tichým šepotem. Najednou ucítila ostrou bolest v zátylku.

Zavřela oči.

„*Dottoressa* Woodová?“ naléhal.

Neodpověděla.

„*Signorina*?“ řekl trochu hlasitěji.

„Možná jsem byla omámena,“ zašeptala, když bolest v hlavě začala ustupovat. Zamávala si rukou před očima.

„Omámena?“ zopakoval po ní.

Spustila ruku. „Možná že mě někdo zdrogoval.“

„Co vás k takovému tvrzení vede?“ Agent Savola poprvé promluvil tichým a vážným hlasem.

Raven k němu zvedla zrak. „Nepamatuju si včerejšek. Nemůžu si vzpomenout na nic, co bylo po Ginině večírku. Nepila jsem toho moc, ale měla jsem dvě sklenky vína. Možná mi někdo dal něco do pití.“

Batelli mávnutím přivolal agenta Savolu blíž a pošeptal mu něco do ucha. Ten přikývl a odešel.

Inspektor položil ruku na jednu ze složek. „Vy si nepamatujete na nic z minulého týdne? Vůbec na nic?“

„Ne.“

„Máte nějaké bolesti? Závratě?“

Přejela si po zátylku.

„Před pár minutami mě rozbolela hlava. Ale necítím závrať.“

Chvíli byl zticha a zkoumavě se na ni díval.

„Co děláte pro profesora Urbana?“

„Říkala jsem vám, že asistuju na jeho restaurátorském projektu.“

„A co to restauruje?“

„*Zrození Venuše*.“

Inspektor přikývl. „Takže jste expert na Botticelliho?“

Poposedla si na židli. „Ne takový jako profesor Urbano. Ten pracoval s Umbertem Baldinim na známém restaurování *Primavery*.“

Batelli ji nechápavě pozoroval, jméno slavného historika a restaurátora mu nic neříkalo.

„Ale můžete potvrdit, že o Botticellim a jeho práci hodně víte?“

„Ano. A také vím, že krádež velkého uměleckého díla je zločinem proti lidskosti.“ Tón jejího hlasu měl v sobě to nejjemnější ostří.

Inspektor vypadal zmateně. „To je neobvyklý názor.“

„Ne mezi těmi, kteří své životy zasvětili uchování a ochraně velkých uměleckých děl. To je důvod, proč jsem přijela do Florencie.“

Batelli se zamračil. „Ty kresby byly kopie.“

Teď se Raven předklonila v kresle. „Tyhle *kopie* byly to jediné, co jsme měli. Kompletní sada originálů byla ztracena. A ty kopie byly krásné.“

„My?“ zopakoval a naklonil hlavu ke straně „Kdo je to *my*?“

Cítila, jak jí planou tváře. „Lidstvo. Ať je ukradl, kdo chtěl, ukradl je nám všem. Ačkoliv jsem si jistá, že Emersonovi jsou tou krádeží rozzlobeni víc než kdokoliv jiný, snad s výjimkou *dottore Vitaliho*.“

„A Emersonovi jsou –?“

„Sponzoři, kteří nám ilustrace zapůjčili – profesor Gabriel Emerson a jeho žena.“

„Vy je znáte?“

„Ne osobně. Jsou patrony dětského domova, ve kterém pracuju jako dobrovolník, ale nikdy jsem se s nimi nesetkala.“

Inspektor otevřel složku a vytáhl několik potištěných stránek, sepnutých dohromady. Posunul je směrem k ní.

„Tohle je seznam jmen. Řekněte mi, jestli někoho z nich znáte.“

Raven papíry zvedla a začala číst.

Pak pohlédla zpět na inspektora. „Některá z těch jmen poznávám. Jsou to sponzoři galerie. Ale doopravdy nikoho z nich neznám.“

„Žádného z nich?“

„Pracuju v restaurátorské laboratoři. Sponzoři s námi nepřijdou do styku.“ Položila papíry zpět na stůl.

„Dalo by se říci, že vám jsou známa všechna jména, nebo jen některá z nich?“

„Jen některá z nich.“

Batelli otevřel pero a položil ho před sebe. „Prosím, udělejte značku vedle jmen, která znáte.“

Raven se zamračila, ale udělala, co jí bylo řečeno. Označila asi třetinu z uvedených jmen.

Batelli projevoval o to, co dělá, zdrženlivý zájem, ale když skončila, odložil papíry stranou. Vytáhl ze složky další popsaný list a posunul ho před ni.

„Přečtěte si to.“

Raven papír zvedla.

Hned si všimla, že ta stránka zcela zřejmě vypadá jako fotokopie nějakého starého rukopisu. Odpovídal tomu i starobylý styl písma. Hodně starobylý. Byl precizní, elegantní a velmi, velmi krásný. Umělecké dílo samo o sobě.

Druhá věc, které si všimla, byl použitý jazyk. Latina. Náhle jí v podvědomí vyvstala věta.

Cassita vulneratus.

„Co to bylo?“ Batelli se podezřívavě naklonil dopředu.

„Nic jsem neřekla. Přečetla jsem si to. Co teď?“

„Přečtěte mi to.“

„Je to v latině,“ vrhla na něj tázavý pohled.

„Vím. Přečtěte to latinsky, jestli můžete, a přeložte to do italštiny.“

Raven obrátila svou pozornost zpět k papíru. „*Non furtum facies. Mihi vindictam ego retribuam.*“ Podívala se na důstojníka. „*Non rubare. La vendetta è mia; io ricompensèro.* Nepokradeš. Má je pomsta, já zjednám odplatu.“

Raven položila list s textem na stůl.

„Proč mi ukazujete latinský rukopis Bible svaté?“

„Proč si myslíte, že je to z rukopisu Bible?“

„Nejsem paleograf, ale dokážu rozeznat středověké písmo,“ ukázala na stránku. „Ten text zní jako z Bible, ale nejsem odborník.“

„Jsou ta slova pro vás nějak významná?“ Batelli se na ni tázavě podíval.

„Ne.“

„Zajímavé.“ Vložil list zpátky do složky a zavřel ji. Pak na ni položil dlaň.

„Co mi můžete říct o bezpečnostních systémech v galerii?“

„Téměř nic. Jsem jenom restaurátorka uměleckých děl.“ Ukázala na svou identifikační kartu, ležící před ním. „V otvírací době galerie mám přístup do určitých místností. Neznám bezpečnostní kódy k budově ani k jednotlivým výstavním sáním. Nejsem si ani jistá, jaký bezpečnostní systém galerie má. Všechno je to pro mě velká záhada.“

„Dokázala byste si vaší kartou otevřít místnost, kde byly vystaveny Botticelliho kresby?“

Zavrtěla hlavou. „Mám přístup jen do místností spojených s mou prací – do archivů, restaurátorských dílen a kanceláře, o kterou se dělím s některými dalšími kolegy.“

„A co klíče?“

„Většina místností v Uffizi je přístupná pouze prostřednictvím karty. Některé ze starších sálů a Vasariho chodba se dají otevřít klíči. Ale já jsem tyhle klíče nedostala. I kdyby ano, nemohla bych se dostat do budovy, když je zavřeno.“

„Ale pracujete i přesčas.“

„Občas profesor Urbano požádá svůj restaurátorský tým, aby pracoval déle, pokud děláme něco obzvlášť choulostivého nebo časově náročného. Ale v těch případech zůstává galerie otevřená nebo alespoň tedy naše restaurátorská laboratoř. Bezpečnostní služba nás pustí dovnitř, pokud přijdeme po zavírací hodině, a doprovodí nás z budovy, když s prací skončíme.“

Inspektor se opřel v křesle. Bez mrknutí ji upřeně pozoroval, dokud se neodvrátila.

„Pracovala jste přesčas sedmnáctého května?“

„Ne. Pracuju výhradně na *Zrození Venuše*. Děláme kompletní rekonstrukci, což znamená, že obraz už není vystavený. Máme normální pracovní dobu, vyjma toho, kdy nás profesor Urbano požádá, abychom zůstali déle. Což už pár měsíců neudělal.“

„Vaše tvář neodpovídá kartě ani pasu,“ ukázal na doklady na stole. „Chápu dobře, že fotografie ve vašem novém pasu je z nedávné doby?“

„Ano.“ Poposedla si.

„Nevypadá na to. Vaše zaměstnanecká složka uvádí, že jste handicapovaná.“

A s tím mu pohled sklouzl k její pravé noze, která byla částečně skrytá pod stolem. Pak jí pohlédl zpátky do očí. „Nevypadáte jako mrzák.“

„Správný termín je *postižená*.“ Raven se napřímila. „A už nejsem.“

„Vysvětlete to.“

Pevně stiskla rty.

„Nemohu.“

Zvedl obočí. „Promiňte?“

„Nemohu.“ Bezmocně zvedla ruce. „Nemám ponětí, co se stalo. Už jsem vám to říkala.“

Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupil agent Savola. Něco Batellimu pošeptal a ten se zatvářil zklamaně. Vyměnili si několik tichých slov a Raven bez úspěchu napínala uši, aby je slyšela.

Agent Savola se vrátil na své místo po Batelliho levici, paže založené na prsou.

Batelli zvedl pero a začal poklepávat na složku.

„Byla jste u lékaře?“

Raven zavrtěla hlavou.

„Jestli si myslíte, že jste byla pod vlivem drog, proč jste nešla do nemocnice?“

„Cítila jsem se v pořádku. Bála jsem se, že přijdu pozdě do práce.“

Batelli se zamračil. „Utrpíte ztrátu paměti, drastickou změnu vzhledu, zázračné navrácení schopnosti chodit a bojíte se pozdního příchodu do práce?“

Utrousil nadávku a hodil pero na stůl.

Raven si přitiskla ruku na čelo.

„Můžeme vás do nemocnice odvézt teď,“ pronesl klidně a anglicky agent Savola.

Zavrtěla hlavou.

„Musím vidět profesora Urbana. Nechci přijít o svou práci.“ Ztěžka polkla. „Mám svou vlastní lékařku. Domluvím si u ní návštěvu.“

Agent Savola chápavě přikývl. „Je vaše lékařka plastický chirurg?“

„Ne,“ odsekla Raven.

„Jenom velmi zkušený plastický chirurg vás mohl proměnit z tohoto –“ ukázal na její identifikační průkaz, „v tohle,“ mávl směrem k její tváři.

„Snažíte se mě urazit?“ zeptala se vztekle.

„Chodíte k psychiatrovi, *signorina*?“

„Samozřejmě že ne!“ vyštěkla Raven. „A co vy, agente Savolo? Vy k němu chodíte?“

Agent udělal krok směrem k ní a zanadával.

Batelli zvedl ruce.

„Tohle nám moc nepomůže,“ řekl a podíval se ostře na Raven i svého kolegu.

Ukázala na složku.

„Máte-li mé zaměstnanecké záznamy, víte, že mám čistý trestní rejstřík. Také jsem prošla psychologickými testy.“ Podívala se Savolovým směrem.

„Ještě důležitější je, že jsem zasvětila svůj život záchraně umění a jeho zachování pro budoucí generace. Neničím věci a nekradu. Zloději umění jsou skoro ta nejnižší forma lidstva, protože berou něco krásného a skrývají to před okolním světem.“

Batelli se na ni zvědavě zadíval. „Co je podle vašeho názoru tou skutečně nejnižší formou lidstva?“

„Ti, co zneužívají děti.“

Jak Batelli, tak Savola vypadali její poznámkou zaskočení, ale rychle se vzpamatovali.

Batelli zvedl její identifikační kartu, pas i ostatní doklady. Zblízka se na ně podíval a pak jí je podal.

Natáhla se pro ně a on je na chvíli přidržel, jako by ji chtěl nachytat.

„Poté, co vám vezmou otisky prstů, můžete jít. Je to jen kvůli nutnosti potvrdit vaši totožnost, protože váš vzhled neodpovídá vašim dokladům. Důstojník vás pak odveze zpátky do galerie Uffizi.“

Ale měl bych vás varovat, *signorina* Woodová, budeme s vámi chtít znovu mluvit. Musím vás důrazně vyzvat, abyste neopouštěla Florencii. Imigrační oddělení nás uvědomí, pokud byste chtěla opustit zemi.“

Oči mu zalétly k Savolovi a zase zpátky. „Ve vašem vlastním zájmu vám doporučuju navštívit lékaře.“

Raven si od něj převzala své věci a vyřítla se z místnosti, přičemž za sebou nechala dveře dokořán.

6. kapitola

Když Raven konečně dorazila do Uffizi, musela si nechat naskenovat otisky prstů, aby ji ochranka vůbec vpustila do budovy. Po téhle ponižující zkušenosti se odebrala do kanceláře, o kterou se dělila s řadou jiných výzkumných pracovníků. Strnulým mávnutím pozdravila své kolegy a pak se dověkla ke svému stolu, stojícímu v protějším rohu.

Sesunula se na židli a rozhlédla se po místnosti bez oken. Kancelář bzučela konverzací a občasným zazvoněním telefonu, zatímco jiní kolegové na ni jen tiše zírali. Nejednen z nich se zastavil u jejího stolu a přemýšlel, kdo asi je, a někteří dokonce chtěli vidět i její identifikační kartu. Musela přivolat pracovníky ochranky a požádat je, aby se za její totožnost zaručili. Ale ani poté jejich pohledy neustávaly a kolegové měli ve tváři výrazy, které vyjadřovaly jak překvapení, tak i kritiku.

Naskakovala jí z toho husí kůže.

Na stole měla několik vzkazů, včetně jednoho nedávného od Patricka, v němž ji žádal, aby mu napsala textovku, až dorazí. Ignorovala je a opřela si hlavu do dlaní.

Byla v průšvihů.

Nebýt skutečnosti, že se štípla a bolelo ji to, myslela by si, že je to jen noční můra. Stalo se až příliš neuvěřitelných a nevysvětlitelných

událostí. Za prvé to náhlé a spontánní uzdravení jejího postižení. Za druhé ztráta na váze a radikální změna jejího fyzického vzhledu. A konečně její zmizení a výpadek paměti.

Musela zvážít také možnost, že i její osobnost se mírně vyostříla. Raven si nedokázala vzpomenout, kdy byla naposledy tak vzteklá nebo hrubá. Vždycky byla hrdá na to, jak je zdvořilá a jak se umí ovládat. Ale na té policejní stanici...

Ravenin pohled padl na leták, který už několik měsíců ležel na jejím stole. Obsahoval informace o Botticelliho ilustracích a rozdával se v galerii návštěvníkům.

Zvedla ho a zadívala se na text.

Beze slova si uložila batoh do jedné ze zásuvek u stolu, zamkla ji a pověsila si identifikační kartu kolem krku. Zvedla mobilní telefon, který si mezitím stěží nabila, a sevřela ho ve stejné ruce jako leták. V duchu zasténala nad skutečností, že si na sebe vzala legíny, které navzdory tomu, že extrémně lichotily jejímu pozadí, neměly kapsy.

Měla by jít přímo do laboratoře kvůli své práci, ale místo toho se vydala opačným směrem do míst, kde byly pověšeny kresby. Výstavní síň byla obehnaná policejními zábranami a chodba před ní zela prázdnotou.

Zdi sálu se honosily jasně modrou výmalbou, aby tvořily lepší kontrast pro inkoustové perokresby. Uvnitř místnosti visela řada vitrín, ve kterých byly ilustrace uchovávány v bezpečí před vlivem prostředí a nenechavými doteky lidí.

Raven si prohlížela teď už prázdné vitríny a všimla si, že každá z nich, zároveň se zdmi, a dokonce i podlahou, je pokrytá práškem na sejmutí otisků prstů. V jednom rohu stálo lešení, sahající až k vysokému stropu. Na jeho části byly šedé a černé šmouhy.

Začala znovu číst popis výstavy vytištěný na letáku. Jak se zmiňoval *ispettore* Batelli, kresby byly kopie. Botticelli připravil pro Loren-

za di Pierfrancesco de' Medici, který zemřel v roce 1503, sto kreseb k Dantově *Božské komedii*. Osm z nich se bohužel ztratilo. Několik originálů vlastní Vatikán a zbytek je ve vlastnictví Staatliche Museen v Berlíně.

Soubor Emersonových byl kompletní. Ano, byly to pouze kopie, ale Emersonovi vlastnili všech sto původních kreseb. Ta skutečnost samotná znamenala, že kolekce měla nevyčíslitelnou hodnotu.

Samozřejmě že galerie Uffizi byla víc než potěšená, že je může vystavit. Za shlédnutí výstavy platili návštěvníci zvláštní vstupné, které šlo do fondu, jež galerie využívala k financování některých restaurátorských projektů včetně práce, kterou dělala v týmu profesora Urbana i Raven.

Galerie měla ilustrace zapůjčené už celé dva roky, od léta 2011. Raven si ohlášení výstavy dobře pamatovala, protože tehdy dělala výzkum pro svou dizertaci a pracovala v Opificiu.

Do té doby o Emersonově kolekci nikdo nic nevěděl. Raven si na toto téma udělala amatérskou rešerši, ale nic nenašla. U tak důležitého uměleckého díla byl nedostatek reprodukcí i informací překvapující.

Dottore Vitali připravil zprávu o původu kreseb, která byla vytištěna i v letáku, ale jeho informace musely pocházet přímo od Emersonových, protože Raven žádné nezávislé potvrzení uváděných skutečností nenašla.

Ten fakt jí připadal podivný.

Podle letáku byly kopie pořízeny v šestnáctém století, pravděpodobně nějakým Botticelliho žákem. V devatenáctém století se pak dostaly do vlastnictví jedné švýcarské rodiny. Ta před několika lety ilustrace prodala profesorovi Emersonovi během soukromé transakce.

Kde se kresby nacházely v době od šestnáctého do devatenáctého století, bylo naprostou záhadou. Zřejmě ani švýcarská rodina, ani

profesor Emerson nijak nespěchali odhalit jejich existenci veřejnosti. Proslýchalo se, že to byla paní Emersonová, kdo konečně manžela přesvědčil, aby se o kresby podělil se světem.

A teď jsou pryč, pomyslela si Raven. Znovu se rozhlédla po prázdných vitrínách a cítila, jak se jí do očí vlévají slzy.

Chystala se jít se ohlásit do restaurátorské laboratoře, ale v tom jí mobil zabzučením oznámil příchozí zprávu. Byla od Patricka.

Kde jsi?

Rychle mu odepsala:

Výstavní síň

Čekala na Patrickovu odpověď, ale už se neozval.

Prošla si textovky, které jí přišly během minulého týdne, a všimla si, že jí jak Patrick, tak Gina poslali několik vzkazů, ve kterých postupně rostlo jejich znepokojení. Zrovna tak zmeškala několik e-mailů a telefonických hovorů.

S povzdechem se naposledy smutně rozhlédla po prázdných vitrínách a opustila sál. Na konci chodby spatřila Patricka, jak jí kráčí naproti.

„Jak to šlo na policii?“ Tvář měl starostmi samou vrásku.

„Moc dobře ne.“

Patrick zaklel.

„Pojď.“

Vzal ji za ruku a vedl ji k jednomu ze zadních schodišť. Vystoupali po schodech do druhého patra a došli do klidného koutku.

Pustil jí ruku, postavil se kousek od ní a založil si ruce na prsou.

„Co ti řekli?“

„Ptali se mě na spoustu věcí. Jsou samozřejmě podezřívaví a kvůli tomu, že na jejich otázky nedokážu odpovědět, vypadám podezřele.“ Protřela si oči. „Nemám ponětí, kde jsem minulý týden byla. Paměť mám úplně v háji.“

„Ty si minulý týden vůbec nepamatuješ?“ V jeho hlase se ozvalo znepokojení.

„Vůbec nic, párty u Giny počínaje. Možná mi někdo něco podstrčil.“ Vyhnula se jeho pohledu a zkoumavě se zadívala na své nohy.

„To ani náhodou,“ prohlásil Patrick přesvědčeně. „Já jsem rozléval pití, pamatuješ? Znáám všechny, co tam byli. Nikdo by ti nic takového nedal.“

„Tak proč si na nic nedokážu vzpomenout?“

„Já nevím.“ Začal být ještě nervóznější. „*Dottore Vitali* tě chce vidět.“

„Cože?“

Patrick kývl směrem k ředitelově kanceláři. „Pečlivě sleduje všechno, co souvisí s vyšetřováním, včetně tvého výslechu. A právě dorazili Emersonovi. Viděl jsem, jak je policie doprovází dovnitř.“

Raven zasténala. Emersonovi budou určitě kvůli krádeži rozzlobení. A profesor Gabriel Emerson měl pověst, že je maličko... *temperamentní*.

Patrick pokračoval. „Řekl jsem profesorovi Urbanovi, že jsi zpátky, ale nezmiňoval jsem se o policii. Chce tě vidět, až s tebou bude Vitali hotový.“

„Víc se mi líbilo, když si mě nikdo nevšímal.“

Patrick se zamračil. „Hej. To už je podruhé, co jsi něco takového řekla. Vzpamatuj se. Měl jsem o tebe obavy a profesor Urbano zrovna tak. Celý týden jsme se strachovali a lámali si hlavu, kde jsi.“

Kousla se zevnitř do tváře. „Možná jste mě měli spíš podezřívát. Sama to dělám.“

Patrick přistoupil o krok blíž a sklonil se, aby jí mohl zpřímá pohlednout do očí. „Nezačíněj s touhle kravinou. Vzpomínáš, co se stalo Amandě Knoxové?“

Raven se zachvěla. „Jo.“

„Tvrdila, že je nevinná. A možná i byla. Ale uvízla ve vyšetřování italské policie. Než skončilo, všichni byli přesvědčení, že je vinna. Americký konzulát ti nemůže pomoci, pokud jsi obviněná z trestného činu. Nedávej policii do ruky žádnou zbraň.“ Patrick jí soucitně sevřel paži. „Radši bys měla jít. Vitali tě chce vidět hned.“

„Chystá se mě suspendovat, že?“

Patrick jí znovu stiskl ruku. „Nevím. Ale musí tu být nějaké rozumné vysvětlení pro to, co se stalo. Přijdeme na to, přísahám.“

Věnovala mu nucený úsměv, zatímco přešla těch pár kroků ke kanceláři *dottore* Vitaliho.

Dvakrát zaklepala a čekala.

Dveře otevřel vysoký, pohledný muž s tmavými vlasy a pronikavými modrými očima. Měl na sobě bílou košili a džíný, na nohou hnědé kožené boty.

Jeho držení těla bylo jakékoli, jen ne ležerní.

„Ano?“ Výraz ve tváři stejně jako tón hlasu měl rozhodně nepřátelský.

„Dobré ráno. *Dottore* Vitali mě chtěl vidět,“ odpověděla Raven zdvořilou italštinou.

Muž otevřel dveře dokořán a trochu ustoupil. Raven udělala pár kroků dovnitř a viděla, že Vitali sedí u svého stolu a mluví s mladou ženou, která má na klíně dítě.

„Co tím myslíte, že tam nebyly žádný posraný otisky prstů?“ Muž, o kterém se Raven domnívala, že je profesor Emerson, se kolem ní protáhl a postavil se před stůl.

„Gabrieli.“ Žena, pravděpodobně jeho manželka, přejela pohledem od něj k dítěti ve svém náručí.

„Omlouvám se, drahá.“ Profesor Emerson zněl kajicně. Položil dítěti ruku na hlavičku. „Myslel jsem *podělané* otisky prstů.“

„To opravdu není o moc lepší.“ Paní Emersonová se na něj pousmála.

Holčička se začala rozčilovat a tahat matku za šaty. Zvedla buclatou pěstičku a strčila si ji do pusy, ale nejdřív vydala zvuk, který Raven připadal jako zakvákání.

„Myslím, že má hlad.“ Paní Emersonová se omluvně podívala na jejich hostitele.

„Vitali, je tu někde nějaká místnost, kde by měla Julianne soukromí a mohla nakrmit Clare?“ Profesor Emerson položil ruku své ženě na rameno.

„Samozřejmě.“ Vitali se usmál a pokynul Raven, aby přišla blíž. „A vy jste...?“

Raven v rozpacích zaváhala. „Raven Woodová, *dottore*.“

Dottore Vitali vzal na vědomí její zjev s výrazem nedůvěry.

Raven se ošila.

Vitali se zadíval na své hosty a zdálo se, že už se z toho šoku zotavil.

„Slečno Woodová,“ spustil anglicky. „Vezměte paní Emersonovou do zasedací místnosti. Pak se vraťte sem. Rád bych s vámi mluvil.“

„Samozřejmě.“ Raven se přinutila k úsměvu, protože ředitelův tón i postoj byly znatelně chladné.

„Děkuji vám.“ Paní Emersonová se postavila, přidržela si dítě jednou rukou a tou druhou se pokoušela zvednout kabelku a velikou brašnu od Coache.

Raven ukázala do chodby. „Tudy, prosím.“

Profesor zvedl kabelku i tašku a přehodil je manželce přes rameno, pak pohladil dítě po hlavičce a políbil je.

Když objal svou ženu, Raven se odvrátila a ustoupila stranou, aby ji nechala projít.

„Vrať se, až budete hotové, drahá,“ usmál se profesor.

Paní Emersonová přikývla a pak se anglicky obrátila na Raven. „Děkuji. Zkoušela jsem Clare dát snídani v hotelu, ale nechtěla jíst. Obávám se, že máme všichni pásmovou nemoc.“

„To nevádí. V zasedací místnosti budete mít soukromí a je to jen o kousek dál touto chodbou,“ odpověděla Raven anglicky, když vyšly z kanceláře, a ukázala doprava.

Paní Emersonová byla oblečená v jednoduchých černých košilových šatech a na nohou měla černé plátěné boty na vysoké podrážce, šněrované širokými stuhami kolem kotníků a lýtek. Měla hnědé vlasy se zlatými odlesky, dlouhé po ramena, a velké hnědé oči. Byla drobná a vypadala mladě a jako žena s velmi jemnými způsoby.

Raven se vedle ní cítila obrovská a staromódní, tak jako vždycky, když stála vedle štíhlé a krásné osoby. (Zapomněla, že nedávno prošla výraznou fyzickou proměnou.)

„Můžu vám vzít tašky, paní Emersonová?“

Zasmála se. „Říkej mi Julia. Musíme být stejně staré.“

„Je mi skoro třicet,“ vyhrkla Raven.

„Mně bude taky třicet za pár let. Takže mi, prosím, říkej Julie. Pokud bys mi vzala tašku s plenami, byla bych ti vděčná.“

Přidržela si Clare jednou rukou a Raven jí zatím stáhla tašku z ramene.

Nebyla připravená na její váhu a málem ji upustila, ale v poslední chvíli se jí podařilo zabránit tomu, aby dopadla na zem.

„Omlouvám se. Měla jsem tě varovat.“ Julia se pohnula, aby jí pomohla, ale Raven jen mávla dlaní a uchopila tašku oběma rukama.

„Gabriel chce být připraven na jakékoliv mimořádné události, a tak do ní cpe další, podle něj nezbytné věci, když se nedívám. Potřebovala bych kočárek pro Clare a extra kočárek na tašku,“ rozesmála se Julia. „Vlastně bych potřebovala kočárek i pro sebe. Cestování s dítětem je náročnější, než jsem si myslela.“

„Bydlíte někde blízko?“

„Ano, v hotelu Gallery Art,“ rozzářila se Julia. „Jsme tady na týden, pak jedeme do Umbrie. Clařina kmotra je tu s námi.“

„To je hezké.“ Raven vlastně ani nevěděla, co jiného na to říct.

„Ale jsme tou loupeží vážně rozhození,“ svěřila se Julia a přitiskla si Clare blíž k tělu. „Ty ilustrace pro nás byly víc než jen uměleckým dílem. Mají i sentimentální hodnotu. Když nám *dottore* Vitali volal, že byly ukradeny...“

Julia se přitiskla k dcerce, jako by se u ní snažila schovat svou tvář.

„Je mi to tak líto,“ zašeptala Raven.

„Gabriel doufá, že je najdou, ale já si nejsem jistá, jak moc je to pravděpodobné. Myslím, že jediné, co můžeme dělat, je modlit se.“

Je možné, že ty kresby už byly kdysi ukradeny jednou, a právě tak se dostaly k rodině, která je prodala mému manželovi,“ povzddechla si Julia. „Myslím, že se to nikdy nedozvíme.“

Raven to zaujalo, protože to byla možnost, která v letáku *dottore* Vitaliho uvedena nebyla. Ale rozhodla se ohledně toho dál nevyzvídat.

„Policie dělá, co může. Doufám, že je najdou.“

„Taky v to doufám. Mluvíš jako Američanka,“ podívala se na ni Julia se zájmem.

„Jsem z New Hampshire. Ale žila jsem pak dlouho na Floridě, takže jsem přízvuk ztratila.“

„Já jsem z Pensylvánie, ale žijeme v Cambridge,“ usmála se Julia. „Nemyslím si, že budu mít někdy bostonský přízvuk. V jaké části galerie pracuješ?“

„V oddělení restaurování a konzervace. Jsem součástí týmu, který pracuje na *Zrození Venuše*.“

Julii se rozzářily hnědé oči. „To je jedna z mých oblíbených maleb. Nepředpokládám, že byste dovolili hostům se na vaši práci podívat, že? Slibuji, že bych vám nijak nepřekážela.“

„Jsem si jistá, že to *dottore* Vitali dokáže nějak zařídit. Ráda bych ti ukázala, co děláme, ale zodpovídá za to profesor Urbano. Pracoval na restaurování *Primavery* pod Umbertem Baldinim.“

„To je další z mých oblíbených obrazů. Vždycky jsem Botticelliho milovala,“ pronesla Julia toužebně. „To byl důvod, proč jsme se rozhodli zapůjčit galerii ty kresby. Chtěli jsme, aby se z nich těšili i ostatní lidé.“

Raven se zastavila a otočila se čelem k ní. „Musím ti říct, jak jsem byla šťastná, že jsem je mohla vidět. Navštěvovala jsem je skoro každý den. Byli jsme všichni tak rádi, když jste se ty a tvůj manžel rozhodli prodloužit výstavu na víc než jen pár měsíců.“

„Děkuju.“ Julii se vytratil úsměv z tváře. „Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že je to moje chyba. To já jsem přesvědčila Gabriela, abychom galerii ty ilustrace nechali, dokud budeme na mateřské s Clare. A teď jsou pryč.“

„Je mi to moc líto.“

„Mně taky.“

Raven se na ni zvědavě zadívala.

„Ty a profesor Emerson jste na mateřské dovolené oba? Ty jsi taky profesorka?“

„Já na ni zatím jen studuji. Jsem uprostřed doktorátu z Danta.“

„Kde?“

Julia se usmála. „Na Harvardu. Ještě dodělávám ročníkové práce.“

„I profesor Emerson je specialista na Danta, je to tak?“

„Ano. A Clařina kmotra je na něj taky odbornice, v penzi. Očividně je k péči o jedno dítě zapotřebí tři specialistů na Danta.“

Raven se zasmála a otevřela dveře do zasedací místnosti. Gestem naznačila Julii, aby vešla jako první, a změnila na dveřích oznámení, které teď hlásalo, že uvnitř probíhá jednání.

„Nikdo vás tady nebude rušit. Potřebuješ ještě něco?“ Položila tašku s plenami na dlouhý stůl, který celé místnosti dominoval.

Julia se rychle posadila a začala se přehrabovat v tašce. Vytáhla velkou láhev perlivé vody.

„Jestli máš skleničku, bylo by to skvělé. Snažím se pít hodně vody, dokud kojím.“ Vytáhla z kabelky iPhone a položila ho před sebe na stůl. „Pokud budu potřebovat ještě něco jiného, prostě zavolám Gabrielovi.“

Raven vyndala z jedné skříňky na protější zdi sklenici na vodu a podala ji Julii. Podívala se na dítě, které mělo velké modré oči jako jeho otec a spoustu jemných černých vlásků.

„Jak stará je Clare?“

„Narodila se loni v září. Je jí skoro devět měsíců.“

„Je krásná.“ Raven se lehce dotkla její hlavičky.

„Děkuju. Myslím, že vypadá jako její otec. Ale každý říká, že má mou pusu. Máš děti?“

„Ne.“ Raven ztuhla a vrátila se pohledem od dítěte zpět k matce. „Kdybys něco potřebovala, budu v kanceláři *dottore* Vitaliho.“

Julia si nalila vodu do sklenice. „Budeme v pořádku.“

„Doufám, že se ty ilustrace najdou,“ pronesla Raven tichým hlasem.

Julia se na ni podívala.

„Taky doufám. Přijít o ně je mnohem horší než přijít jen o umělecké dílo.“ Julia pohlédla dolů na batole. „Je to jako přijít o rodinu.“

Raven přikývla, vyšla ze zasedací místnosti a pevně za sebou zavřela dveře.

Paní Emersonová nebyla taková, jakou čekala. Byla mladší a o hodně milejší než většina z těch důležitých patronů a sponzorů, kteří příležitostně galerii navštěvovali.

Raven jí bylo líto, když si vybavila ten výraz smutku v její tváři, jak začala mluvit o ztrátě těch uměleckých děl. Znělo to, jako by Emersonovi ty kresby vážně milovali. A teď o ně přišli.

Jak se Raven blížila ke kanceláři *dottore* Vitaliho, všimla si, že její dveře jsou otevřené.